

ไม่ว่าเธอจะยืนอยู่ข้างใคร...

ผมนั่งแล้วกันเนอะ

Prologue

อะไรอยู่ในซอง?

“สี่สตีว รถที่บ้านมึงปะนะ!”

ผมเงยหน้าขึ้นมาจากจอโทรศัพท์ตอนที่ได้ยินไอ้เอิร์ลพูดแบบนั้น แล้วก็เห็นรถครอบครัวสี่ครีมนำกำลังแล่นเข้ามาจอดเทียบริมฟุตบาทไม่กี่สิบไมล์ไกลนัก ผมหรือตามองป้ายทะเบียนเพื่อความแน่ใจพบว่าใช่อย่างที่มันสันนิษฐานจริง ๆ ด้วย

“เร็วมึง กูอยากกลับกรุงเทพฯจนตัวสั้นแล้ว” ไอ้ทิม เพื่อนอีกคนในกลุ่มยกกระเป๋าไปโตขึ้นมาแบก เดี่ยวก่อน ๆ อะไรจะพร้อมขนาดนั้น รถบ้านกูนะเฮ้ย

ผมพับซองสีน้ำตาลในมือยัดใส่กระเป๋าทางแกง ก่อนจะยืนขึ้นเตรียมขนของตัวเองบ้าง

ถึงเวลากลับไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯแล้วครับ จบกันที่กับชีวิตปีหนึ่งที่ต้องมาเรียนต่างจังหวัด ผมกำลังจะเป็นหมอฟันปีสองเต็มตัว และนั่นหมายความว่าผมจะได้กลับไปใช้ชีวิตในเมืองสักที ลาก่อนนครนายก ข้าจะคิดถึงเอ็ง // ตบหน้าอกแบบชาววากานดา

แต่แก๊งของเราต้องชะงัก เมื่อคนที่ลงมาจากรถคนแรกไม่ใช่พี่
แหม่มคนขับเจ้าประจำ แต่เป็นร่างเล็ก ๆ ที่สูงเพรียวพร้อมกับใบหน้า
อันคุ้นเคย

“ไอ้ปุ้น?” ผมเอียงคอมอง เจ้าของชื่อที่โดนเรียกถอนหายใจ
จนปอยผมเป็นข้อเหนือแว่นกรอบดำกระพือพริตเพราะแรงลม

“อะไรมึง”

“...”

สัส! สมัยนี้เขาคุยกับพี่แท้ ๆ กันอย่างนี้เหรอะวะ

“โหวววววว” เอิร์ลเอนตัวมากระต๊อบขำขมุ่อย่างงัว “นี่อะนะ
ปุ้นปุ้น น้องชายมึง!?”

“เฮอ”

“แฮกดีวะ”

“ไอ้ควาย เลิกคิดได้เลย กูไม่อยากมีมึงเป็นน้องเขย”

และดูไอ้เพื่อนรักแหม่มอง ห้ามจ้องได้ทางแก๊งน้องกูอย่างนั้น
สิวะ!

“ทำไมใส่ชุดนักเรียน” ผมถามน้องชายทันที ดูดี ยูนิฟอร์มของ
มันทำให้เพื่อน ๆ ผมไม่เป็นอันหายใจแล้ว แฮกแหม่งอย่างเดียว

“พอดีมีสอบเข้า พ่อก็เลยให้ตีรถมารับมึงเลยจะได้ไม่ต้อง
เปลืองน้ำมัน” มันว่า “ไหนอะ”

ผมขมวดคิ้ว ไอ้น้องผมมันมองหาอะไรวะ หัวแทบจะหมุนได้
ร้อยแปดสิบองศาแล้วนะ

“ไหนอะไรวะ”

ไอ้ปุ้นทำเป็นดินแวนให้เข้าที่แก๊ซ “พี่กุง”

“...”

“ไหน ๆ ก็มาถึงนี่แล้ว กูจะเซลฟี่กับพี่เขาเอง ใช้มึงไม่เคยได้

เรื่อง”

โวะ! กูก็นึกว่าเรื่องอะไร คือจี้ครับ น้องผมมันเป็นแฟนตัววงของกั๋งดาวเด่นสินกำ ตัวที่อปประหนึ่งดาราของมหา’ลัยเรา มันเคยรบเร้าให้ถ่ายคลิบกั๋งอวยพรวันเกิดไปให้ แต่พอตีผมมั่วแต่ยุ่งก็เลยไม่ได้ทำตามที่มีนหวัง ค่าผมชะชูดใหญ่ มันคงอิจฉาที่ผมเคยอวดว่า กั๋งเคยซ้อนท้ายมอเตอริไซค์ผมละมั้ง

“เสียใจ เขากลับไปกรุงเทพฯตั้งแต่เช้าแล้ว”

“อ้าว! ให้โวะวะ พี่กั๋งแม่งทำออกหัก” ไอ้น้องชายทำหน้าที่หน้าเจ้าหน้าอ เห็นแล้วอยากจะตะปบหน้าแม่งสักที “กูมาทำไมเนี่ย เสียเวลา!”

“ใจคอมีงจะมาเจอพี่ชายอย่างกูไม่ได้เลยว้าจั้น”

“กูไม่อยากจะเสียเวลาชีวิตไปกับบึง ยังมีหลายอย่างที่ต้องทำ”

“เช่นอะไร!”

“เรียนวาดรูป!”

ผมคงเป็นพีที่หัวเน่า ขนาดน้องแม่งยังสนใจจะวาดภาพมากกว่าเจอหน้าผมเลย เซ็งวะ

“น้องมีงโหดดีวะ” ไอ้เอิร์ลเอนตัวมากระชิบอีกแล้ว “อยากได้อะ จีบได้ปะ?”

“มีงอาจจะผิดหวังนะ น้องกูไม่ใช่แนวมีงหรอก แม่งชอบอยู่ข้างบน”

“ไม่เป็นไรยย กูโอเค มีท่าทางมากมายที่กูสามารถให้น้องมีงอยู่ข้างบนได้ ไว้ใจกูเหอะ”

“ฮัล! อยากติดคุกรอะ!” ผมตบหัวเพื่อนไปดั่งบ่าบ

ถึงจะดูเป็นพีที่ดีกับน้องไม่ยั้ง แต่ยังไง ๆ ผมก็หวงมันเหมือนกันนะไว้ยย (แม้แม่งจะไม่เคยคิดสนใจผมบ้างเลยก็เหอะ)

“จะกลับกันได้ยัง” ไอ้ปุ้นกอดคอเกร็ง ดูท่าทางแม่งดี บางทีผมก็กะ งงว่าใครเป็นที่กันแน่ “ตอนเย็นมีเรียนพิเศษ GAT PAT ไม่อยากเสียเวลา”

“น้องดูตั้งใจเรียนจังเลยนะคร้าบ” ไอ้เอิร์ลเสนอหน้าเข้าไปใกล้ ๆ คนใส่ชุดนักเรียน

“ใช่ ๆ” แน่ะ! ไอ้สัสทิมเริ่มเอาอกกับเขาแล้วเหมือนกัน “ตั้งใจแบบนี้ต้องสอบติดคณะที่หวังแน่ ๆ เลยนะคร้าบ”

ทว่าไอ้ตัวดีกลับทำเป็นอีกโหล “อืม ก็ว่าจั้นแหละฮะ”

ตอนแรกผมก็กังวลจะว่าน้องชายตัวเองจะก้าวร้าวเกินไปหรือเปล่า แต่พอสังเกตปฏิกริยาไอ้เพื่อนรักสองตัวที่อยู่ข้าง ๆ แล้วเท่านั้นแหละ...ไอ้ห่าเอ๊ย! มีประกายปัง ๆ อย่างกับทะเลอันดามัน กระทบแสงแดด ความเย็นชาปล้ำความจัญไรไม่ได้สินะ

“เขี่ยย เขาพูดกับกูวะ” ไอ้เอิร์ลตัวสั้น

“อย่าซุย! น้องพูดกับกู” ไอ้ทิมหน้าแดง

เฮ้อออ กูละเหน้อยกับพวกมันสองคนจริง ๆ “ไป ๆ ขึ้นรถเลย สัส เห็นอยากกลับกรุงเทพฯ นึกไม่ใช่หเรอพวกมึงสองตัวอะ”

เราโยนกระเป๋าไปโตไว้ท้ายรถ โชคดีที่ผมเอาของใช้บางส่วนกลับไปกรุงเทพฯ บ้างแล้ว วันสุดท้ายแบบนี้เลยไม่ต้องมีภาระมากมายเท่าไร จากนั้นเราก็ตัดใจเข้าประจำที่ ไอ้เอิร์ลกับไอ้ทิมเข้าไปก่อน ส่วนผมกับน้องชายตามไปสมทบทีหลัง พอประตูปิด รถเราก็แล่นออกจากมหา'ลัยสักที

ลาก่อนนะ...ที่ที่กูใช้ชีวิตเพื่อเรียนอย่างเดียว ไม่เคยจะส่งเมียมาตักถึงห้องให้สักคน ฮึ่มมมมมมม เสียงเคิ่ง

“เฮ้ย!” ไอ้ปุ้นร้องลั่นรถเล่นเอาชะผมต้องหันไปมองเพราะความเป็นห่วง ไอ้เราก็นึกว่าโดนอะไรแทง แต่เปล่าครับ มันแค่ตกใจ

เพราะไอ้เอิร์ลเท้าเปาะด้านหลังของมันอยู่ แถมจ้องยังกะหมา
น้ำลายนี้แทบจะหยดใส่เปาะหนังกำมะหยี่

“เหะ...” ไอ้เอิร์ลยิ้มแป้น พร้อมถวายเป็นแฟนบอยน้อง
ชายผมเต็มที “กลิ่นของน้องหอมจัง”

“หะ...หา!”

“พี่หมายถึง ตัวน้องหอม...ใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไรน้า~”

กู่ละเชิงจริง...เพื่อนผมแหม่งทำให้ขายหน้าได้ทุกทีสิน่า

น้องชายผมไม่ตอบ มันแค่มยิ้มแห้งๆ ก่อนจะเขยิบมาใกล้คน
เป็นพื่ออย่างผม

“มีงไปหาเพื่อนเพี้ยนๆ แบบนี้มาจากที่ไหน งานสอยดาววัด
อ้อมน้อยเรอะ”

“ทำไม ชอบเหวอ” ผมแก้งแหย “สนใจมัยละ ดูมันถูกใจมึง
อย่างแรงเลยนะ”

“เฮอะ! อย่าหวัง ตัวก็ใหญ่อย่างกับหมีควาย”

“เขาเรียกหุ่นดี ดูตัวมึงซะก่อน แห้งอย่างกับน้ำผึ้งในละคร
จักรๆ วงศ์ๆ”

“มันคืออะไรนะ”

จะอธิบายยังไงดีวะ ช่างเหอะ...ลืมไปว่าผมกับมันเกิดคนละ
เจนเนอร์ชั่น

“มันหุ่นดีสมชายชาตรีกว่ามึงแล้วกัน” ผมยักคิ้วกวนๆ

“ไอ้พวกนี้ละ คงเข้าแต่ยิมเอาแต่ยกเหล็กตัวเปี้ยกเหงื่อจนมัน
เลื่อม”

“ก็ดีกว่าเอาแต่แต่งตัวเนี้ยบๆ ทำเป็นภูมิฐานกลบความ
ปวกเปียกแบบมึง”

“หรือกูต้องปล่อยให้ตัวเองเซอร์แบบมึงซะ เป็นหมอฟินแต่

ภาพลักษณ์ไม่ได้น่าเชื่อถือเลยยย”

“มึงก็คุณชายเกินกว่าจะอยากเรียนวิจิตรศิลป์เหมือนกัน!!!”

กรอด ๆ ๆ ๆ เอาสิ จะมองตากันเป็นหมาเตรียมไฟท์ก็เอาเลย
ไอน้องเวร!

แต่ก่อนสงครามประสาทของเราจะเริ่มต่ออีกยก อยู่ ๆ ของดี
น้ำตาลที่ผมเหน็บไว้ในกระเป๋ากางเกงก็ร่วงออกมาได้ถูกเวลาสุด ๆ!!!

แหะ!

สัสเอ๊ย!!! กระจัดกระจายชะนี้กว่าเทศกาลเทศกาล ไ้อ้พวก
นี้มันจะเห็นความลับของพวกกันมั้ยะ!

“อะไรอะ”

ผมมองตามมือเล็ก ๆ ของน้องชาย เอ๊ยยย ออย่านะ มิงอย่า
หยิบขึ้นมาอ่านเด็ดขาด ในตอนนี้มีแต่ความลับทั้งนั้น บอสสุดสำหรับ
ส่งข้อมูลเป้าหมายรายใหม่ที่ผมต้องรับผิดชอบมาให้ ถ้ามันรู้ว่าผม
ทำงานเสริมอะไรรับรองว่าความแตกแน่ ปู้นรู้โลกรู้ ไม่ใช่ฉายาที่ได้
มาเล่น ๆ!

แล้วนั่น! มันเสือกหยิบแผ่นที่มีรูปภาพขึ้นมาซะด้วย!!!

“...”

เวรละ! เอากระเป๋าตั้งค์หนีบจุมุกตัวเองซึ่งตายตอนนี่ดีมั้ยะ

“อ๊! มิงแม่งโรคจิต!!!”

ตายแน่! ผมตายแน่!!!

ไ้อ้ปุ้นยื่นกระดาษแผ่นนั้นเข้ามาใกล้หน้า แทบจะแปะติด
หน้าผากผมเป็นฝีกองกอยอยู่แล้วเซียว ผมรีบมันมาจากมีอน้องชาย
มองคนที่หน้ามึน ๆ ง่วง ๆ ตลอดเวลาในภาพนั้นสลับกับมันอย่าง
งุนงง

“...”

น้องผมเบะปากเหมือนผมเป็นผู้ชายแสนโสดโครก **“มึงพกรูป
พีพีใหม่ไว้กับตัว โอตะวะ!”**

ผมที่หลับตาคือค่อยๆ ค่อยๆ ลืมมองมัน อ้าว! แบบนี้ก็
หมายความว่า...

“มึงรู้จักคนในรูปเหรอ”

“รู้จักดี ใครไม่รู้จักพีพีใหม่ก็บ้าละ”

ผมหยิบรูปขึ้นมาดูอีกที...

ใครวะ ทำไมน้องผมรู้จักแต่ผมกลับไม่รู้ นักร้องกามิกาเซ่หรือ
เปล่าเนี่ย

“พี่เขาเป็นรุ่นพี่กู ป๊อปปูล่าร์จะตาย”

อ้อ ทีหลังก็บอกก่อนสิว่าเป็นเครือญาติของมึง กูก็พินิจ
พิเคราะห์เอาตาย จ้องน้องในรูปจนเลขจะขึ้นแล้วลั๊ต

เฮ้ย! เดียวนะ

“งี้ก็หมายความว่าคนนี้อยู่โรงเรียนเดียวกับมึงเหรอ” ผมชี้
คนในภาพ

“นี่แหละเหตุผลที่กูต้องติว GAT เพราะกลัวจะบ๊อแบบมึง” ไข่
ปุ้นกอดอกถอนหายใจอย่างเอือมระอา ดูมันทำท่า ไข่เด็กเปรต “ก็
บอกอยู่ว่าเป็นรุ่นพี่”

“อ้อ”

“แล้วอีกอย่าง” ผมเห็นว่าแก้มได้แว่นกำลังแดงก่ำ “กูเคยจีบ
เขา”

แคก ๆ ถึงกับสลักน้ำลายเลยกู “ตะกี้มึงว่าเคยไรนะ”

“เคยจีบ!!!” มีการทำหน้าเหยงชะด้วย

“โถโถ้ควาย ตัวก็เท่าเม็ดกระเทียมม รืออ่านจะจีบรุ่นพี่!!!” ขนาด
ผมหล่อกว่ามัน ผมยังคิดเลยว่าคนในรูปดีเกินกว่าจะคู่ควรกับผม

ด้วยซ้ำ นี่อะไร คนหน้าเหมือนดินแดงที่โดนรถแทรกเตอร์ทับแบบ
ไอ้ปุ้น เขาเล่นด้วยก็แปลกแล้ว

พอและ ผมจะไม่ต่อล้อต่อเถียงกับมันดีกว่า เดี่ยวมันด่าผม
เสียหมาอีก ผมเหนื่อย

และที่สำคัญ ผมมีงานที่ต้องทำ! ซึ่งตอนนี้ผมมีแผนแล้วด้วย
“มึงสอบอีกทีวันไหนนะ”

“สอบตัวสุดท้ายอาทิตย์หน้า” ไอ้เด็กเปรตย่นคิ้ว “ทำไมวะ”
หึ! อะไรจะเข้าทางขนาดนี้!

“สอบเสร็จไปเดินสยามกันมั๊ย เดี่ยวไปรับที่โรงเรียน” ผมยิ้ม
หวาน

ไอ้ปุ้นถึงกับอึ้ง “เมื่อกี้พี่แหม่ขับรถตกหลุมเปล่าวะ หัวมึง
กระแทกหรือไงอยู่ดี ๆ ก็จจะชวนกูไปเที่ยว”

“คิดถึงมึงไง”

“...” ไอ้ปุ้นทำเป็นลอยหน้าลอยตาทั้ง ๆ ที่กอดอก ดูก็รู้ครับ
ว่าแหม่ใจอ่อน ก็นี่น้องชายผมนะ เดาทางง่ายจะตาย ลึก ๆ แล้วมัน
รักผมแหละ “เลี้ยงเรดชันกูด้วย อยากกินมานานแล้ว”

“ไม่มีปัญหาเลยน้องปุ้นปุ้น”

“เออ ทั้งก็เจียบชะ จะฟังเพลง” พูดจบคนในชุดนักเรียนก็หยิบ
หูฟังออกมาจากกระเป๋า อีกันอร์พี่ชายอย่างผมไปเรียบร้อย

ผมเหลือบไปเห็นไอ้สองตัวด้านหลังคอป็คออ่อนคาบาะ
โถกถกถก กูก็ว่าทำไมเจียบ ๆ ที่แท้ไปเฝ้าพระอินทร์กันหมด เหลือ
แต่ผมคนเดียวลិនะ ทีนี้จะหยิบกระดาดษในของขึ้นมอ่านอีกทีก็คง
ไม่มีใครสนใจแน่นอน

เป้าหมาย

จักรวาล พันธะพิสัย (ปีใหม่)

อายุ : 17 ปี

การศึกษา : - มัธยมโรงเรียนXX

- มหาวิทยาลัย เพิ่งสอบติดคณะศิลปกรรม-
ศาสตร์ เอกการแสดงและกำกับการแสดง

อัตราหนี้ : 150,000 บาท

ผู้ว่าจ้าง : คุณกำพล -สงวนนามสกุล- (ฐานะ : คู่รัก)

สาเหตุที่เลิก : (ไม่ระบุ)

เด็ดไลน์จากผู้ว่าจ้าง : ก่อนที่เป้าหมายจะขึ้นเรียนมหาวิทยาลัย

โห!ไรวะ ไหน ๆ ก็ให้ข้อมูลมาเยอะขนาดนี้แล้ว จะบอกไซท์
รองเท่าหน้อยไม่ได้หรือยังไง จะเอามาจิ้นต่ออะ

แต่ไม่เป็นไรครับ แค่เห็นหน้าในรูปที่บอสให้มาผมก็จำได้ขึ้นใจ
เฮ้อออ ใ้້น้องเอ๊ย! หน้าตาก็น่ารักดันไปคบเสียแก่ ๆ แถมยัง
ไปทำสเปคติดหนี้เขาเป็นแสนอีก เอาเงินไปทำอะไรเยอะขนาดนั้น
วะ ไหนลองบอกพี่สิครับ

“...”

แต่ขณะที่ผมกำลังจ้องหน้าใส ๆ ในรูปนั้น อยู่ ๆ แก้มผมก็
กระตุก

เฮ้ย! ผมยี้มวะ

ยี้มทำไมวะเนี่ยยยยย

เวรแล้วครับ จู ๆ ผมก็เห็นคนในรูปน่ารักขึ้นมาเฉย...หน้าที่
เคยมองว่าดูมีน ๆ ง่วง ๆ กลับกลายเป็นเสน่ห์ชวนให้หลง เพิ่งสังเกต
ว่าความขาวนวลของผิวหน้าน้องทะลุออกมาจากแผ่นกระดาษเฉย

เลย

ฮีมम्म แสกเหมือนกันนะเรา

แต่ไม่ได้ครับ ผมเคยปฏิญาณกับตัวเองไว้แล้ว ไม่ว่าจะเป้าหมาย
จะน่ารักขนาดไหน งานก็คืองาน ห้ามตกบ่วงภพลวงตาที่จะทำให้
เราโลเลเด็ดขาด

หี! งั้นยิ้มเบา ๆ แบบกระตุกมุมปากให้ดูคุณ ๆ หน่อยแล้วกัน
น้องปีใหม่ครับ บอกก่อนเลยนะว่าพี่ไม่ใจอ่อนกับน้องหรือ
ยังงั้นชะน้องก็ต้องโดนพี่เช็กบิลแน่นอน หี ๆ

“น้องดีว้อครับ!”

“อะ!? ว่าไงครับ” ผมสะดุ้งโหยงเพราะเสียงพี่แซม

“น้องเป็นอะไรหรือเปล่า พี่เห็นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว”
เวอร์ เห็นด้วยหรือพะ

“แหะ ๆ เปล่าครับ พอดีคิดอะไรเพลิน ๆ”

“เฮ้อ! ตกใจหมด พี่นี่ว่าน้องเห็นผี” คนหลังพวงมาลัยกุมอก
ถอนหายใจแบบเกินจริง แหม พี่ก็เวอร์ ไม่มีผีอะไรทั้งนั้นแหละครับ
พี่แซม มีแต่น้องปีใหม่อะไรในรูปนี้ต่างหาก!

ว่าแล้วก็หยิบภาพน้องเขาขึ้นมาดูอีกทีดี...

ฮีมम्म เจอกันแน่น้อง น้องคือบ่อเงินบ่อทองของพี่ ปิดเทอม
นี้น่าจะรวยว่ะ

“เห็นผีอีกแล้ว”

“พอครับพี่!!!”

EP.1

ห้องปกครองหนาวมาก

ผมชื่อดิวอี้

ภายนอกคุณอาจจะเห็นผมเป็นผู้ชายรสนีติ หน้าตาเหมือนชิพมังก์ ผมหนา ๆ ไม่ชอบจัดแต่งจนมันเป็นทรงแสดกกลางธรรมชาติ ชอบสวมเสื้อยืดกับกางเกงยีนเซย์ ๆ ดูไม่มีพิษมีภัย แต่จริง ๆ แล้วผมนี่เป็นผู้ชายอันตรายของแท้เลย!

ล้อเล่นครับ อันตรงอันตรายที่ไหนล่ะ ไม่ได้ทำงานที่โรงปฏิกรณ์นิวเคลียร์ ที่จริงผมเป็นพวกเด็กเนิร์ดครับ เป็นนิสัยหมอพันผู้มีจิตใจดี ใคร ๆ ก็บอกอย่างนั้น...ไม่เชื่อรออะ งั้นเรามีตัวอย่างให้ดูกัน

“คุณยายจะไปฝั่งนู้นเหรอครับ”

“ปะ...”

“มาครับ ผมไปส่งเอง!”

ว่าแล้วผมก็พาหญิงชราที่ยืนอยู่ริมฟุตบาทข้ามฝั่งไปอีกฝาก

ถนนอย่างปลอดภัย

“ไอ้หนุ่ม...”

“ไม่ต้องขอบคุณหรือครับ ผมเต็มใจ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นพ่อคุณณณ คือ...”

ปริน! ปริน!

ผมกับคุณยายหันไปทางรถกระบะที่บีบแตรลั่น มันอยู่อีกฟาก
ของถนนตรงจุดที่ผมเจอคุณยายก่อนจูงเข้ามา

“เฮ้ย! มึงจะพาแม่กูไปไหน!!!”

เอ้า! อะไรวะเนี่ย

ผมหันไปมองคุณยาย “นั่นลูกยายเหรอ”

“เออ! ข้ามายืนรอมันซื้อของที่ตลาด”

“ทำไมคุณยายไม่บอกผมล่ะ”

“เอ็งได้ปล่อยยให้ข้าพูดบ้างมั้ยยย!!!”

หรือจะอีกกรณีหนึ่ง

เมี้ยว เมี้ยววว

หืม? ขาผมชะงักเมื่อได้ยินเสียงครางของลูกแมว มาจากไหน
วะ ข้างถึงขณะนี้ก็ไม่มี หรือว่า...

เฮ้ย! ไอ้น้อง!!! มึงขึ้นไปอยู่บนเสาไฟฟ้าได้ยังไงวะ

เมี้ยว เมี้ยววว

ยัง...ยังไม่เลิกร้อง ทำไงดีวะเนี่ย กลัวมันตกลงมาตายอะ

ผมมองก้อนสีส้มที่ขดตัวกลมอยู่บนยอดเสา จิตได้สำนึกของ
การเป็นผู้ชายรักสัตว์ทำงานทันที เอาละ ผมต้องช่วยมันลงมาให้ได้
ฮีบ! ผมเริ่มต้นปีน พยายามไม่หันไปมองด้านหลัง ยอมรับ

ครบว่าค่อนข้างไม่โอเคกับความสูงเท่าไร

เมี้ยว เมี้ยววว

รู้แล้วครบลูก รู้แล้ววววว พี่กำลังไปช่วยหนูนี้ใจ

เมี้ยววว

มามะ มาอยู่ในอ้อมกอดของพี่ชะดี ๆ

แกรีซซซซซซ

แต่ขณะที่ผมกำลังเอ้อมมือไปหยิบมันเท่านั้นแหละ อยู่ ๆ ไร้อ้วมบ้าก็ขู่ผมฟ้อ ๆ แกรมยังกระโดดหนี ปีนป่ายเสาะลงไปในพื้นที่ด้านหลังได้อย่างรวดเร็วจนต้องขยี้ตาว่ามันเป็นลิงหรือแมวกันแน่

ไ้อ้วมบ้าเอี้ยยย มึงลงได้รอะ! แล้วจะมาช่วยทำไมวะะะะะะะสุดท้ายต้องมาค้ำเตียงคาเสาอยู่แบบเนี้ยยยย

“พี่ซัย ๆ ขึ้นปียตะมัยบนนั้นอ่า” (พี่ชายขึ้นไปทำไมบนนั้น)

หืม? ผมกั่มมองลงไปในพื้นที่ พบว่ามีเด็กผู้ชายคนนึงยืนเท้าเอวจ้องผมอยู่

“พอดีพี่มาช่วยแมว!”

“อ้อ ไ้อ้วมอะเหยอ มันขึ้นไปบนนั้นตุ้กวัน มันลงมาเองด้าย”

อ้าว! ใครจะไปรู้วะเนี้ยยยย ทีหลังเขียนปายติดไว้หน่อย คนที่ไม่ใช่เจ้าถิ่นอย่างผมจะได้ไม่หลงกลมันแบบนี้!!!

แต่ตอนนี้ผมต้องลงไปจากเสาบ้านี้สักที

หุยยย สูงวะ

“น้อง ๆ ไปตามใครก็ได้มาที พี่ลงไม่ได้”

“โห้ย! ขึ้นได้ตะลงมะได้ อายของพี่เนี่ย!”

เออ เอาเลย ด่าพี่เลยครบน้อง น้องชายพี่ที่บ้านก็ด่าทุกวัน พี่ชินแล้ววววว

นั่นแหละครับ เห็นมั้ยล่ะว่าผมเป็นคนจิตใจดี

แต่...ด้วยความที่เป็นคนจิตใจดีมุ่งมั่นจะช่วยเหลือผู้คนที่
 แหละ ทำให้ผมเริ่มเข้าสู่วงการอาชีพที่โคตรอันตราย

ความจิตของผมคงไปเตะตาโมเดลลิ่งเข้า ทำให้ผมได้เป็นนาย
 แบบ ตอนนี้วงการคงกำลังฮิตคนหน้าตาแบบไก่เมาอย่างผมละมั้ง
 ผ่านมาหมดแล้วทั้งเดินแบบและถ่ายแบบตั้งแต่ยังไม่จบมัธยม ตอน
 แรกไอ้เราก็คิดว่างานจะง่าย ๆ เดินแวงไปแวงมา ทำหน้าไม่สน
 โลกบนรันเวย์แบบหล่อ ๆ แต่หารู้ไม่ว่า...โมเดลลิ่งที่ผมได้เซ็นสัญญา
 เข้าแท้จริงเป็นแค่ฉากบังหน้า บริษัทแห่งนี้มีเบื้องลึกเบื้องหลัง
 มากกว่านั้น!

นายแบบในสังกัดนอกจากต้องทำงานตามอาชีพตัวเองแล้ว
 เรายังต้องรับจ๊อบพิเศษด้วยนั่นก็คือ **‘รับจ้างทวงหนี้จากแฟนเก่า’**
 ตามที่ได้รับมอบหมายจากบอส!

ตอนแรกผมก็งั้นนะ ประมาณว่า **‘เฮ้ย! ได้ใจวะ ในสัญญา
 ไม่ได้มีบอกนี่หว่า’** แต่พอผมทั้งวงดิ่งทางตันสังกัดไป เขาก็แค่ส่ง
 ข้อความมาว่าลองอ่านสัญญาดี ๆ แล้วผมก็พบว่ามันอยู่ด้านหลัง
 แคมฟอนด์ก็ยิ่งเล็กลงกับให้เอ็นท์แมนอ่าน สุดท้ายก็ต้องเลย
 ตามเลยครับ เพราะเอาเข้าจริง รายได้แบ่งดีกว่าการเป็นนายแบบ
 มากโขเลยที่เดียว

ผมต้องการเงินเพราะผมอยากปรับผิชอบตัวเอง นั่นคือ
 สาเหตุที่ผมทำงานเก็บเงินแทบตายทั้ง ๆ ที่แบมือขอเงินพ่อได้ง่าย ๆ
 ก็ตาม ผมไม่อยากรบกวนเขา ปล่อยให้เขามีความสุขอยู่กับเมียใหม่
 ไปเถอะ แค่อย่าละเลยไอ้ปุ้นปุ้นก็พอ

หลักการทำงานของนักทวงหนี้ก็ง่าย ๆ ครับ เราทำทุกวิถีทาง
 เพื่อให้ได้เงินจากลูกหนี้ของผู้ว่าจ้างเราโดยไม่จำกัดวิธี คุณอาจจะ

จับเขามามัดไว้ในห้อง ทรมานด้วยการอดอาหาร เปิดละครจำเลย รักเกล้าคลอไปด้วยเพื่อเพิ่มความกดดัน จนสุดท้ายเขาอาจจะร้องไห้ ร้องไห้สำนึกผิด ยอมคืนเงินมา เราก็เอาไปคืนผู้ว่าจ้าง เป็นอันปิดดีล

แต่นั้นไม่ใช่วิธีของผม!

ยอมรับครับว่าผมก็อยากทำวิธีแบบนั้นนะ เป็นหนุ่มโหด ๆ โหด ๆ ร้อนแรงฮอตแอสเซส คงทำให้ได้เงินง่ายน่าดู แต่อย่าลืมว่าแต่ละเคสมีลูกหนี่ที่ต่างกันครับ บางคนอาจจะมีแต่ไม่คืน บางคนอยากคืนแต่ไม่มีจริง ๆ ผมเลยต้องสรรหาวิธีทวงหนี่หลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่เขียนข้อความคุกคามแปะหน้ารถ จ้างให้ยามหน้าตึกคณะหรือที่ทำงานทวงว่าอย่าลืมคืนเงินเจ้าหนี่ให้ชายหน้าเพื่อนหรือแม้กระทั่งตามเก็บรูปภาพเด็ด ๆ ที่สามารถส่งให้แอดมินเพจสุไลก์ลงประจานเพื่อแบล็กเมลล์ ส่วนมากไม่มีวิธีไหนที่ถึงเนื้อถึงตัวหรอกครับ เพราะในสัญญาามีกฎอยู่ว่าห้ามเปิดเผยตัวให้เป้าหมาย รู้จักตัวตนของเราเด็ดขาดใจ ข้อนี้แหละโคตรสำคัญเลย!

และวันนี้ก็เป็นวันดีครับ หลังจากมุ่งมันตามทวงหนี่เคสนี้มานาน ถึงเวลาปิดดีลสักที...

ผมนั่งกระดิกเท้ารอลูกหนี่อยู่ที่โต๊ะม้าหินหน้าห้องสมุด ตาก็ขึ้นมึนไปกับการได้มองเด็กต่างมหา'ลัยน่ารัก ๆ ที่เดินกันซุกซิวเฮ้อออ สดชื่นนนนน งานดีทั้งน้านนน ทำไมไม่มาเรียนที่นี้ตั้งแต่แรกวะ คณะทันตะก็มี

“คุณคะ”

เสียงใส ๆ เรียกผมให้เงยหน้าขึ้นไป พบว่ามีสาวหน้าหมวยกำลังกอดของสีน้ำตาลด้วยอาการสั่นระริก...เฮ้ย! แผ่นดินไหวโดยที่กูไม่รู้สึกรึหรือเปล่าวะ เขาเป็นอะไรมั้ยอะ ผมกั๊งวลแทนนน

“สวัสดิ์ครับ” ผมยกยิ้ม “เอาของมาหรือเปล่า”
 สาวเจ้าพยักหน้า โห! ผมหน้าม้ายาวปรกถูกตาเห็นแล้ว
 ราคาคัญแทน จับไปส่งพี่ก้อง ไฮพีซาลอนช่วยดีมั๊ยะ
 “นี่คะ” เธอยื่นซองในมือมาให้ “ขอแลกกับหลักฐานด้วย”
 แหม่ กังวลจัง ผมไม่เบี้ยวหรอกน่า
 ผมยื่นแฟ้มสีฟ้าของตัวเองแลกเปลี่ยนไป “นี่ครับ”
 “...”

“ในนี้มีหลักฐานต่าง ๆ ที่คุณเคยกระทำผิดทั้งหมด” ผมว่า
 “ขับรถฝ่าไฟแดงสิบสองครั้ง อ้วกในที่สาธารณะยี่สิบครั้ง ไป
 เดทกับคนที่มีแฟนอยู่แล้วสิบห้าครั้ง ตกปลาในเขตอภัยทานกับ
 กีกที่เป็นนักชิ่งห้าครั้ง หยิบเหรียญของคนอื่นที่ตู้ซื้อบัตรพีทีเอส
 สิบครั้ง”

เธอถึงกับอึ้ง “ถ่ายเองทั้งหมดเลยหรอคะ”

“ครับ”

“ว่างดีนะคะ”

“ขอบคุณครับ” ผมพยักหน้า แหม่ ชื่นใจจังโดนชม “ทีนี้ผมขอ
 ตรวจของในซองนี้ก่อนนะ”

ผมหยิบเงินในซองออกมานับ อ่า...ห้าพันบาทครบถ้วน ถือว่า
 ไม่โกงกัน

“เรียบริ่อยครับ”

“คุณไม่ได้ก๊อบปี้ไว้แน่ะ” เธอชูแฟ้มสีน้ำตาลที่ผมแลกไป
 สีหน้าดูกังวลสุด ๆ

“ไม่แน่นอนครับ ผมไม่คิดทำร้ายใครหรอก”

“ค่ะ”

ผมหยิบสมุดโน้ตเล่ม ๆ เล็กในกระเป๋ากางเกงชั้นมากาง

จัดการซีดีรายชื่อเคสล่าสุดซึ่งเพิ่งปิดดีลไปสด ๆ ร้อน ๆ ตะกั่วนี้
ผมเหลือบมองคนตรงหน้า อ้าว! ยังยืนอยู่ละอะ “มีอะไรอีก
หรือเปล่าครับ”

“ไอ้เกรียงมันจ้างนายมาทำไม”

“...”

“ไอ้สัส!!!”

อ้าว! ด่าผมทำไมอะ

“ฝากบอกมันด้วยนะคะ” แล้วเธอก็เดินไป

ปิดโธ่! ก็นี่กว่าด่าใคร ที่แท้ฝากด่าแฟนเก่าคนที่เป็นผู้ว่าจ้าง
ผมนี่เอง

ผมส่ายหัวด้วยความประสาธแตก เอาเถอะ ถือว่าได้เงินแล้ว
จะตีกันก็เรื่องของพวกเขาผมไม่เกี่ยวแล้วละครับ

ผมรีบต่อสายหาผู้จัดการทันที

[ว่าไงจะดีว] เสียงเจ็ดยแจ๋ดังทักทายมาจากปลายสายแทบ
จะในทันที

“พีหนุอิมครับ” ผมลุกขึ้นจากเก้าอี้ “ปิดเคสคุณเกรียง
เรียบร้อยแล้วครับ เดี่ยวยังไงผมจะเอาเงินเข้าไปให้นะออฟฟิศนะ
ครับ”

[ว้ายยย เริดมากกก] ผู้จัดการผมดีใจออกนอกหน้าเขี้ยว
[แล้วจั่งพร้อมรับงานต่อไปหรือยังเอ่ย]

“ได้เลยครับ” แฮ่ม พร้อมลี ปิดเทอมแบบนี้แหละช่วงเวลา
หาเงิน จะปล่อยผ่านไปไง “เคสต่อไปเคสไครนะ”

[ตามแพ้มที่เคยให้คนไปส่งคราวก่อนเลยจ๊ะ...] พีหนุอิมว่า
[งานจ้างจากคนชื่อคุณกำพล เป้าหมายคือน้อง...]

“จีใหม่”

[แห่ม พอเห็นว่าเป็นเงินแสนเนียจำได้แม่นเลยนะ]

เปล่าครีบน้องเขาน่ารักติดตาต่างหาก อี___อี

[เคลสนับออสฝากถามด้วยจะว่าจะเริ่มงานได้เมื่อไหร่]

“ทันทีเลยครับ” ผมว่า “น้องเขาเรียนที่เดียวกับน้องชายผม คิดไว้แล้วว่าจะแวะไปดูลาดเลาที่โรงเรียนสักหน่อย”

[โอเคจ๊ะ เออ! เกือบลืมแน่ะ! จดไว้ด้วยนะว่าสุดสัปดาห์มีงาน ถ่ายภาพให้กับมหา'ลัย งานนี้จ้างในฐานะนายแบบ ได้ค่าตอบแทน จ๊ะ]

“อ่า...” จดอีกเลยครับ อะไรที่ได้เงินเนียไม่มีทางลืมหรือกรวยละไว้ยัยย ทั้งทวงหนี้ทั้งเดินแบบ ตามูเป็นสี่เดียวกับแบ่งกัพัน แล้วว “เรียบริ้อยครับ งั้นแค่นี้ก่อนนะครับพี่หนูอิม”

ผมกตวางสาย ในขณะที่ใจก็กำลังพองโต

จะว่าไปแล้ว...นอกจากจะได้เงินแสน ผมยังจะได้ตามติดชีวิตน้องมัธยมน่ารัก ๆ อีกตะหาก เคลสนี้ลูกหนี้เด็กสุดตั้งแต่รับงานมาเลยมั้งเนีย อุดต้นต้นที่จะได้เจอกับความสดใสของเด็กวัยกางเกงน้ำเงินไม่ไหวแล้วว

เคลสนีน่าจะสนุกว่ะ!

ปัก!

ไอ้ทิมกระแทกหลังสีน้ำตาลลงกับพื้น “กล่องสุดท้ายแล้วไย”

“ทีนี้ก็ซื้อเบียร์ฉลองห้องใหม่กันหน่อยย” หน้าตาไอ้เอิร์ลโคตรเริงว่า

พวกเราสามคน ผม ไอ้เอิร์ล และไอ้ทิม ตัดสินใจย้ายมาอยู่คอนโดเดียวกันครับ โชคดีที่มีโปรโมชันสำหรับห้องชุดสามห้องนอน อยู่พอดี เซ็นสัญญาอยู่หนึ่งปีลดทันทีสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ซื้อเสนอนดีแบบ

นี่ถ้าซักซ้าคงใจเต็มทหน้าไซม์ยะ

“ไม่ได้ไวย! กูต้องไปรับน้องรัก” ผมบอกพวกมัน

ไอ้เอิร์ลตาลูกวาว เด้งตัวขึ้นมาจากโซฟาที่เพิ่งจัดมุมเสร็จไม่

นาน

“กูไปด้วยดี!”

“ไม่ได้! ช่วงเวลาแห่งครอบครัวมึงเสือกอะไรอะ”

“โธ่! มึงแหม่งชอบกันท่าอะ”

ผมไม่ได้สนใจไอ้เอิร์ลต่อ เพราะตาดันไปเห็นไอ้ทิมหยิบแผ่น

ไขมันเลื่อมขึ้นมาจากกล่องที่มันเพิ่งวางลงตะกั

“อะไรอะ”

“ป้ายแขวนหน้าห้อง” มันตอบผม

โอ้โฮ! แหม่งลงทุนอะไรขนาดนั้นนน

ผมแย่งป้ายในมือมันมาดู ข้อความกระแทกป้ายเข้าตา

สามแยกปากอู้ง

“มึงเอางี้เลยเหรออ” ผมถามมันด้วยความไม่แน่ใจ คนท่าอะไร
วะจะแขวนชื่อแก๊งไว้หน้าห้อง ไม่ดูเนิร์ดไปหน่อยรึ

“เออดิวะ หรือมึงลืมนึกความศักดิ์สิทธิ์ของแก๊งเราไปแล้ว?”

“ถ้ามีแขกมาห้องแล้วเห็นเข้า มึงจะไม่อายไซม์ยะ”

“พวกเขาจะรับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพวกเราไง”

อืม...เข้าใจรึยังว่าทำไมสาว ๆ ถึงกลัวพวกมึง ก็เล่นโอตตะกัน
ชะขนาดเนี่ย ถ้าเขาวิ่งหนีก็อย่ามาบ่นทีหลังแล้วกัน

“กูไปก่อนนะ” ผมโบกมือให้พวกมันทั้งสองตัว จัดการคว่ำ
กระเป๋ากลับขึ้นมาสะพาย เอาละ นอกจากที่จะต้องไปรับน้องชาย

ที่น่ารักแล้ว อย่าลืมว่าเรามีงานที่ต้องทำ!

โรงเรียนXX

ผมไม่เคยเยือนโรงเรียนน้องชายมาก่อน แถมยังจบมัธยมมา เป็นปีแล้ว บรรยายภาคที่คึกคักแบบนี้เลยทำให้ผมไม่ชินอย่างแรง สาว ๆ บางคนเห็นผมแล้วกะพริบตาปริบ ๆ พวกน้องผู้ชายเข้าใจก็ จ้องหน้าอย่างกับต้องการหาเรื่อง นี่มันโรงเรียนหรือเซตรักษาพันธุ์ สัตว์ป่าห้วยขาแข้งวะ อะไรจะพร้อมจุมโจมกันขนาดนี้ ขอทางให้พี่ เดินหน่อยคร้าบ

ดูเหมือนชั้นม.4 ของน้องชายตัวดีจะยังไม่สอบไม่เสร็จ ผมเลย มีเวลาทบทวนแผนและหีบรูปเป้าหมายในของชั้นมาดูอีกครั้ง อืม... หน้าตาแบบนี้ท่าจะหาไม่ยาก ซ่อนตัวอยู่ที่ไหนนะน้องปีใหม่ ออก มาให้พี่เจอซะดี ๆ

เคลสนี้ผมจึงตั้งใจเป็นพิเศษครับ เพราะหนี่ที่น้องปีใหม่ติดผู้ว่า จ้างเป็นเงินถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท เงินแสนเชียวนะคร้าบบบ! ตา ผมนี่แดงตั้ง ๆ เป็นแบบนี้เลยทีเดียวนะ \$ _ \$

และตามข้อตกลงของสัญญา ทุก ๆ จ๊อบผมจะต้องได้เงินค่า ตอบแทนเป็นอีกหนึ่งเท่าของหนี่ที่ติดไว้ ถึงจะต้องหักแบ่งโมเดลลิ่ง ไปบ้าง แต่สุดท้ายยังไ้แม่ก้ยังเยอะอยู่ดี ถ้าทำงานนี้สำเร็จ บอก เลยว่ารวย! รวย!!! รวยยยยยยย!!!

แต่ตอนนี้ผมต้องหาที่ปลอดภัยหลบก่อนนะสะ น้องม.6 ที่ กำลังเขียนสื่อเซ็นเฟรนด์ชิพมองผมกันยังคงจะจับแตกลงท้องเลย อะ สงสัยเป็นเพราะสื่อแขนยาวสีแดงแปร้นที่ผมใส่อยู่แน่ ๆ สะดุด ตาจริง ๆ พับฝ่าเอี้ยยย

เฮ้ย!? เจอห้องน้ำพอดี เข้าไปหลบก่อนแล้วกัน

ดูเหมือนในนี้จะปลอดภัยคนแฮะ เด็กมัธยมไม่ซี้ไม่เยี้ยวระวะ
 ในนี้เงียบเป็นป่าช้าเขียว

“สวัสดิ์ครับ”

ผมสะดุดกึกตอนที่ได้ยินเสียงเล็ก ๆ ดังขึ้นไม่มีปีมีขลุ่ย
 เชี่ยยยยยย สรุปว่ามีคนเหรวอะ

ผมค่อย ๆ หมุนตัวไปทางต้นตอของเสียง พบว่ามันมาจาก
 โชนโกศุขภักดิ์ของผู้ชาย ผมเผยอปากเล็กน้อยเมื่อเห็นเด็กมัธยม
 ยืนหันหลังให้อยู่ ดูเหมือนกับว่าน้องเขากำลัง...

จ๊อกกกกกก จ๊อก จ๊อกกก...

ครับ เสียงดังฟังชัดแบบนี้ ยิ่งเสียด่าอยู่นีหว่า มาเป็นคลื่น
 ขนาดนี้ กินน้ำไปเยอะละสิทำไอ้หนู!!!

แม่งเอ๊ย! นี้ภูพาดตัวเองมาอยู่ในโลกไหนวะเนี่ยยย อายจังง
 ผมตั้งใจจะกลับหลังหันเพราะคิดว่ายืนมองแบบนี้คงไม่ดี
 เท่าไหร่ ถึงอีกฝ่ายจะยังไม่รู้ตัวก็เหอะ! แต่จังหวะที่กำลังจะหมุน
 ตัวนั่นเอง สายตาเจ้ากรรมของผมก็ไปสะดุดอยู่ที่ความขาวเปล่ง
 ประกายเข้า

ชา

ไอ้โห! ภูจะบ้า

อะไรจะเนียนกริบเป็นกระดาดับเบิ้ลเอแบบนี้วะ!!!

เอาไงดี เอาไงดี ผมควรแฮกต่อไปหรือควรหันหลังกลับ น้อง
 ครับ ขาน้องที่โผล่ออกมาจากทางเก้งสั้น ๆ กำลังทำพีแยะแล้ว ไม่ดี
 แน่ โคตรไม่ดีเลย!!!

“ท่านประธานให้โทร.มาพูดเรื่องนี้อีกแล้วเหอ” คนที่หัน
 หลังอยู่หนีบโทรศัพท์ไว้ข้างหู คงเป็นเพราะมือไม่ว่างจับของสำคัญ
 อยู่ **“ไม่เบื้อหรือไง บอกหลายรอบแล้วนะว่าถ้าพร้อมจะกลับ”**

น้ำเสียงเย็นชามาก น่าค้นหาสุดๆ แยก แยก แยก
**“จั้นฝากบอกเขาด้วย ถ้าแน่จริงก็ตามหาผมให้เจอแล้ว
 กัน”**

ผมหญิง...ปีใหม่งั้นหรือ

จะใช้น้องปีใหม่เป้าหมายของผมหรือเปล่าวะ เวย์เอ๊ย! จะ
 ซะโงกเข้าไปดูก็ไม่ได้ กลัวจะผลอไปเห็นอวัยวะอย่างอื่นก่อนหน้า
 เข้า ทางที่ติดคองยีนนิ่ง ๆ อยู่ตรงนี้ต่อไป

แล้วนี่น้องกินน้ำไปก็ลูกบาศก์ลิตรวะ ยืนนานจั้งงงง

“ซิท!” ผมถึงกับหลุดปากตอนที่เห็นน้องล้วงกระเป๋ากางเกง
 ก็แม่งดันทำให้เนื้อผ้าตึงเปรี้ยวเห็นความกลมกลึงของบันท่ายเข้า
 จัง ๆ แม่เจ้าไวย์ยย น้ำลายกุไหลไม่แพ้ฉีน้องแล้วเนี่ยยยยย

ของที่ติดมีน้องออกมาจากกระเป๋าคือจูปาจู้บรสสตอร์ว-
 เบอวีร์ น้องแคะมันอย่างทุลักทุเล เห็นแล้วอยากจะเข้าไปยีนกระชิบ
 ด้านหลังว่า ‘ช่วยแคะให้มั๊ยครับ’ ฉีให้เสริจก่อนสิน้อง! ทำอะไร
 หลาย ๆ อย่างพร้อมกันมันได้ที่ไหนวะ

“ซิ้เกียจพูดเรื่องนี้แล้วครับ” เฮ้ย! น้องรูตชิบแล้ว!

จั้งหระนั้นเองที่น้องเขาหันหน้ามา ผมจึงรู้ว่า...ใช่ น้องปีใหม่
 เป้าหมายของผมจริงด้วยไวย์!!!

แม่งง ตัวจริงดีกว่าในรูปล้าน ล้าน ล้านนนเท่า นอกจากผิว
 ที่ขาว ความแน่นของเนื้อทำให้ผมรู้ว่าน้องเขาพอมขนาดไหน เอวนี้
 คอดกิว ไหลปลาร้าชัดชะจนอยากถามว่าเคยกินอาหารที่ทำมาจาก
 แป้งบ้างหรือเปล่า ไม่ต้องพูดถึงหน้าตา อย่างที่เคยบอกว่าในรูป
 หน้าน้องเหมือนคนง่วงพร้อมจะหลับตลอดเวลา แต่พอเห็นเต็มสอง
 ตาแบบนี้...เอาตรง ๆ นะแม่งไม่ได้น่าเกลียดเลย! มันคือเสน่ห์เฉพาะ
 ตัวของน้องเขา อย่างกับโคบาล่าตัวน้อยที่สวนสัตว์เชียงใหม่ยังง

ยั้งนั้น ปากนิต จมูกหน่อย ใต้แก้มใส ๆ มีระเรื่อสีแดง ๆ ส้ม ๆ ซึ่งน่าจะเกิดจากแสงแดดและอากาศที่ค่อนข้างอบอ้าว

โอ้ย...ไม่ใช่แค่อากาศนะที่อบอ้าว! ผมเนี่ยร้อนรุ่มจนอยากจะถอดเสื้อ

“ถ้างั้นก็...” เสียงน้องขาดช่วงไป เลยทำให้ผมได้สติ วะ...วะวระ! น้องแม่งเห็นผมจนได้ ลืมไปเลยว่าที่อ่างล้างมือมีกระจก! เส็งเคร็ง!!! **“สักครู่นะ”**

ทำไงดีครับ น้องหันมาเผชิญหน้ากับผมแล้ว จะโดดลงชักโครกก็คงไม่ทันน

ใจผมเต้นระส่ำตอนที่น้องปีใหม่เปลี่ยนโบหน้าบั้งตึงของตัวเองให้เป็นรอยยิ้มเจ้าความขบขัน คิ้วที่เคยชนกันตอนนี้ข้างหนึ่งเล็กขึ้นประมาณว่ากำลังสงสัย ดวงตาดำสนิทคู่นั้นจ้องผม เล่นเอาผมแข็งเป็นหิน **เฮ้อออออออออ ช่วยด้วย ผมโดนโจมตี**

“แค่นี้ก่อนนะ เมื่อยมือ” น้องตรงหน้ากดวางสาย แถมยังเดินเข้ามาใกล้ผมซะด้วย “พี่คือใครครับ?”

เฮีย!!! เห็นกูจริง ๆ สินะ โอ้ยยย แผนพังไม่เป็นท่าแล้ววว เอาไงดีวะกู

หืม? ว่าแต่ กะ...กลืนสตรอร์เบอร์รี่ออกมาจากปากน้อง!!! โอ้ยยย สดชื่น!!! อมแต่จุปาจุบรสนี้ตลอดชีวิตเลยได้มั้ยครับบบบ
เฮ้ย! ไฟก๊สที่คำถามของน้องสิวะ!!!

“เอ่อ...” ฉิบหายละ แก่ตัวยังงี้ดี “พี่มารับน้องชายอะครับ แต่ยังไม่เล็กก็เลย...วะมาเข้าห้องน้ำหน่อย แฮ่ๆ”

ฟังดูโรคจิตปะวะ เนียนมั้ย มีอะไรผิดพลาดหรือเปล่า!!!

“อ้อ” น้องปีใหม่พยักหน้า โอ้ยยย ยิ่งใกล้ยิ่งได้กลิ่นจุปาจุบ
“น้องพี่ชื่ออะไรครับ”

“เอ่อ ปู๊นปู๊นครับ”

ขออ้างชื่อมิ่งหน่อยนะไอ้เด็กเปรต

น้องปีใหม่เล็กคิ้วอีกรอบ “หา!? น้องปู๊นปู๊นม.4 หรือเปล่าครับ ไม่ยักรู้ว่าน้องเขามีพี่ชายด้วยแฮะ หน้าตาดีเหมือนกันเลย”

อ๊ก!!!

จะล้ม ดินะข้างหลังมีกำแพงเลยพุงตัวไว้ได้ทัน ถึงจะเจ็บหน่อยแต่ผมโอเคคค

“ทำไมไม่ไปรอที่ห้องรับรองผู้ปกครองล่ะครับ?”

ฮึ? มีห้องแบบนั้นด้วยหรือวะ

“ยะ...อยู่ตรงไหนล่ะครับ” โอ้ยยย พุดติด ๆ ชัด ๆ เป็นรถแถวอโศกเลยกู

อยู่ ๆ น้องเขาก็ยิ้ม เฮ้ย! ขยี้ตาแป็บ...ยิ้มจริงด้วย!!! โอ้ยยย สวรรค์รำไร แสก แสก

“ตามผมมาสิครับ”

“จะ...จะดีหรือ กระจะ...ครับ”

“ดีสิชะชะชะชะ” น้องปีใหม่เอียงคอ อย่าลืมนึกคำว่า ‘ชะ’ ยาวนักดิอะ เดี่ยวอย่างอื่นยาวตามมม “เดี๋ยวผมพาไปเอง”

“จึ้นนำไปเลยครับ”

แสก แสก แสก

จมูกผมอิมเอมไปด้วยกลิ่นแห่งความโมเอะตอนที่น้องเขาเดินผ่าน ชีวิตนี้คุ้มค่าแล้ว อึกสักสองปีเตรียมลาออกจากมหา’ลัยรอความตายตอนชราได้เลย

“ตามมานะครับ”

แน่ะ! มีการหันมายิ้มเชิญชวน “ครั๊บบบบบบ”

ก็ตามอยู่นี่ในน้องง ต้อย ๆ เลยเนี่ย แสก แสก แสก

“อ่า...” ผมอ้าปากค้างเมื่อเห็นว่าเริ่มไม่ชอบมาพากล ทำไมห้องรับรองผู้ปกครองอะไรนี่ถึงติดฟิล์มดำซะมืดตึ๊ดตื๋อขนาดนี้

“เข้าไปพร้อมกับผมนะ” น้องปีใหม่ยิ้มอีกครั้งตอนจับประตูเลื่อน

ช่างแม่่ง! ถึงจะงงๆ แต่ผมก็พร้อมจะตามน้องไป ตอนนี้ผมหลุดแล้ว ผมกำลังติดบ่วง แม้จะโดนสั่งให้กระโดดคลองจนโดนปลาชวาयरุมตอด ผมก็จะทำ!!!

“ถึงแล้วครับ!”

จ๊ะเอ๋!!!

ส์ส!!!

นี่มันใช่ห้องรับรองผู้ปกครองที่ไหนกันแล้ว!!! มีแต่ชายในชุดกากีหน้าดูหุนหวาดเพิ่มอย่างกับนายทองเหม็นทำหน้าที่โคตรเปื้อนอยู่หลังโต๊ะแถมมีไม้เรียวอันเบ้อเร่อ

ผมถอยออกมานอกห้องแล้วเงยหน้ามองด้านบน

‘ห้องปกครอง’

ฉิบหายละ มัวแต่หลงน้องจนลืมนึก กรรมของกูแท้ๆ

“มีอะไรอะจ้ะจ้กรวาล” เสียงดูๆ ออกจากปากได้หนดเพิ่มนั้น

“อาจารย์ช่วยด้วยครับ!”

หมับ!

เฮ้ย! น้องจับแขนผม!

น้องจับแขนผม!!!

น้องจับแขนโผมมมมมมมม อ้อยยย ตัวอ่อนย้วยเลยจ้าา~

“ผมเจอคนนี่ในห้องน้ำชาย ทำลับๆ ล่อๆ เหมือนเป็นโรคจิตครับ”

เดี๋ยว!!!!!!

“เฮ้ย! ผมไม่ใช่โรคจิตนะครับ!!!” ผมพยายามดีเฟนด์ตัวเองเต็มที่
ที่ “ผมแค่เข้าไป...”

“อย่ามาปฏิบัติเสนาะพี”

“จริงๆ ครับน้อง!”

“แล้วเมื่อกี้พี่ทำอะไร!”

ซิท! กลิ่นสตรอว์เบอร์รี่

แม่งเฮ้ย! ผมโดนล้างสมองไปแล้วครับบบ “พะ...พี - มอง
- น้อง”

“...”

“น้องน่ารัก น่า...แฮก”

“เห็นมัยครับ’จารย์!!!” น้องทำหน้าหยี สะบัดมือผมออกแบบ
ขยะแขยง

โธ่้อง จับต้ออีกหน้อยเดะ

“ผมต้องขอแก้ตัวคุณมาสอบสวนหน้อย เทัญเข้ามาในนี้ด้วย
ครับ”

“ผมไม่ได้ทำจริงๆ นะครับ!!!”

“หรือจะให้ผมแจ้งตำรวจ!!!”

“เข้าก็ได้จ้าาาา”

แม่งเฮ้ยยย! เวรแท้ๆ ผมไม่มีทางเลือกแล้วครับ ทางเดียวที่
ทำได้คือถอดรองเท้าไว้หน้าห้องและเดินเข้าไปเจอแอร์เย็น ๆ ขวน
ชนลูกในห้องนั้นอย่างจำใจ ดีกว่าติดคุกละวะ!!!

ผมหน้าเสีย อะไรกันวะ เรียนมหา’ลัยกูยยังต้องเข้าห้อง
ปกครองอีกเหอเนี่ย

ผมมองน้องปีใหม่ที่ขยับยืนจ้องอยู่ด้วยสายตาละห้อย ที! จะ
โกรธก็โกรธนะ แต่เห็นใบหน้าน่าเอ็นดูแบบนั้นแล้ว เลยตัดสินใจ

ยกมือขึ้นมาบอกดีกว่า

บ้ายบาย

“เอ๊ะอะ!!!” น้องปีใหม่ผะ อ้าปากค้างเหมือนเห็นผีก่อนจะวิ่งหนีไป

ฮึบยบ เป็นอะไรของภาวะเนี้ยยยยย เจอคนน่ารักเลเวลร้อยแล้วแม่งหลุดทุกที ้วยยย เนิร์ดจนหาเรื่องใส่ตัว เส็งเคร็งลัส!!!

[นายกคงไว้ ซึ่งสิ่งดี ช่วยมายืนยันตัวผู้ที่อ้างว่าเป็นพี่ชายคุณที่ห้องปกครองด้วยครับ]

หลังจากอาจารย์สุดโหดประกาศออกไมค์ ประตู่ของห้องปกครองก็เลื่อนเปิดออกพร้อมกับมีใบหน้าตื่น ๆ พุงเข้ามาอย่างลนลาน

“ไอ้พี่บ้อ มึงมาทำอะไรในนี้ หา!”

เอาเลยไอ้ปุ้น มึงจะด่ากูแรง ๆ แบบเมก้าคิดก็ได้ แต่เอากูออกไปจากตรงนี้!!!

“ช่วยกุด้วย” ผมกระซิบผ่านลอดราฟีน มือที่กุมกันแน่นตลอดเวลาขณะนั่งอยู่บนโซฟาสุดสยอง ทำไมห้องปกครองทุกโรงเรียนบรรยายกาศถึงน่ากลัวแบบนี้วะเนี่ย ลองสร้างอะไรที่เป็นสีชมพูพริ้งพริ้งดูบ้างดี ผมว่าเวิร์ก!

“นายกคงไว้ นี่คือนี่พี่ชายคุณหรือเปล่า” อาจารย์หน้าโหดเข้ามาทางผม

“ครับ นี่พี่ชายผมเอง”

“ผมไม่เชื่อ” อ้าว’จาร์รรรรรรย์ย์ “ไหนยืนยันสิ ชื่อจริงของพี่ชายคุณคืออะไร”

“คัตไว้ ซึ่งสิ่งดีครับ”

มันต้องอย่างนี้น้องรัก อยากจะหอมเหม่งแม่งสักฟอด
“เกิดวันที่เท่าไร?”

“เอ่อ...” มันหันมาทางผม “มึงเกิดเดือนไหนนะ สิงหาปะ?”
นี่ล้อกันเล่นใช่ไหม ไอ้เส็งเคร็ง!

“มึงจำวันเกิดกูไม่ได้เหรอ...”

“จำได้แต่วันที่ แต่กูลืมเดือน!!!” ไอ้ปุ้นเหงื่อแตก แต่ก็ยอมตอบ
ครุมันอยู่ดี “น่าจะสิบสิงหาครับ”

“ถูกต้อง!”

อาจารย์นี่ก็ทำอย่างกับเล่นเกมเศรษฐีเลยนะฮะ ไว้ย!!!

แม้จะตลกแตกกันมาพักใหญ่ แต่สุดท้ายอาจารย์ก็คืนบัตร
ประชาชนของผมมาอยู่ดี แล้วก็คุยกับน้องชายผมต่อ

“เธอรู้อยู่ที่ว่าพี่ชายของเธอทำอะไรเรื่องอะไร”

“ไม่รู้ครับ”

“พี่เธอเป็นถ้ามองในห้องน้ำ!”

“หา!?” ไอ้ปุ้นทำท่าจะร้องไห้ “ไอ้พี่บ้า ทำไมมึงทำแบบนี้วะ
กูอายุเขา!!!”

“กูไม่ได้ทำไว้มึงยย” ผมรีบโบกมือ “มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด”

“แล้วมึงไปแอบดูใคร!”

“นายจักรวาลนะสิ พี่ม.6 ของเธอนะ” อาจารย์ฝ่ายปกครอง
ใจดีตอบแทน

แต่นั้นคือปัญหาครับ พอมันได้ยืนยันว่าเป็นใครถึงกับอึ้ง

“กูว่าแล้ววว”

“ไม่ใช่อย่างที่มึงคิดน่า!” พอกันสักที ผมต้องออกไปจากตรง
นี้ได้แล้ว “ผมจะไปเตรียมครับ”

“ต้องดูก่อนว่าคู่อริของคุณจะเอาเรื่องหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมพาพี่ชายไปขอโทษพี่ปีใหม่เอง!” ไข
ปุ่นจุดเทียนเสื่อผม “เร็ว ๆ ก่อนที่เรื่องมันจะแดงไปทั้งโรงเรียน”
หน้าบางจิ้งจะน้องผมเนี่ย อนาคตมึงจะลงสมัครส.ส.หรือไง
“ลาละครับ‘จารย์” ผมยกมือไหว้ รีบใช้จิ้งหะซูลมุนจ้ำอ้าว
ออกจากห้องปกครอง

“มึงนี่น้ำาาา” ยับครับยับ! พอออกมาเจออากาศร้อน ๆ ไข
ปุ่นน้องชายของผมก็สวดบ๊ีบ “ไปทำอะไรให้พี่ปีใหม่คิดว่ามึงไปแอบมอง
เขา สะ!?”

“อ้าว! มึงไม่ได้คิดว่ากูทำจริงหรือ”

“กูรู้จักมึงดี คนใจฝอแบบมึงไม่กล้าทำอะไรแบบนั้นหรอก”

เอ?...นี่มึงแอบหลอกต่ากูหรือเปล่าเอ่ย

“เฮ้ย!” อยู่ ๆ น้องผมก็ร้องลั่น “นั่นพี่ปีใหม่ ไป ๆ ๆ เข้าไป
ขอโทษเขา!”

ขวิบ!

ผมรีบหันไปทางที่น้องผมชี้ เด็กคนนั้นนั่งอยู่บนโต๊ะ เป็น
ศูนย์กลางจักรวาลสมชื่อ เพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ม้าหินซึ่งต่ำกว่า
ไม่ต่างอะไรจากบริวารของดาวเคราะห์น้อยเลย

อยากจะแสบ แต่ไม่เอาแล้วครับ เฮอะ! พอแล้วกับคนใจร้าย
ผมรีบสะบัดมือไข้ปุ่นออก “ไม่ไป!”

“ไปปปปป” ออย่าดึงแขนเสื่อกูเซ! ยึดหมดแล้วห่า! “ขอโทษ
ซะจะได้จบ ๆ”

“กูไม่ได้ทำนะ น้องเขาเข้าใจผิดไปเอง”

“แต่ยังไงก็ต้องขอโทษ!” มันผลักหลังผม “ไปปปปป”

“ไม่!!!!!!”

“พี่ปีใหม่ครับ!”

เอ้าาาาา กูก็บอกอยู่ว่าไม่ไป ๆ จะไปเรียกชื่อเขาหาพระแสงของ้าวอะไรพะยะ

พอโดนน้องผมเรียก เจ้าของชื่อก็หันขวับมา สำหรับคนอื่นคงปกติ แต่กับผม มันเหมือนกับภาพซ้ำ ที่ใบหน้าสวย ๆ นั้นค่อย ๆ หมุนมาอย่างสโลว์โมชั่น ผมเพิ่มนี้ค่อย ๆ กระดิก กลืนความสดใสของวัยมัธยมพร้อมกับกลิ่นสตรอว์เบอร์รี่เตะเข้าจมูก แยก แยก แยก นี่น้องเขายังอมจุปาจู้บไม่หมดอีกเหรอะ!

“ว่าไงปึนปึน” ดูจากสายตาเอ็นดูของน้องปีใหม่ มันทำให้ผมรู้ทันทีครบว่าน้องชายตัวเองต้องโกหกเรื่องที่เคยจีบเขาแน่ ๆ หวายเป็น ไอ้อ่อน แวดตาเอ็นดูเหมือนเป็นน้องชายแบบนี้ เขาไม่ได้คิดอะไรกับมึงทั้งนั้นแหละ หวายเป็น

แต่ยังไม่ทันไร พอฝ่ายน้องที่สร้างเรื่องเห็นผมเท่านั้นแหละ ถึงกับขมวดคิ้ว

โห่ สดใสเหมือนตอนที่ยิ้มให้น้องพี่เมื่อกี้สิ

“ปึนรู้จักคนนี้เหรอะ”

“รู้จักครับ พี่ชายผมเอง!”

“อ้าว! พี่ชายจริงเหรอะ...”

ก็บอกแล้วไงน้องงงงง

พอไอ้ปึนเห็นว่ารุ่นพี่ของมันทำหน้าเกร็ง ๆ น้องผมก็รีบโบกมือให้ยุ่ง “เฮ้ยพี่ แต่มันไม่ได้มีเจตนาแอบดูพี่ในห้องน้านะ มันมารอรับผม! พี่เชื่อผมเถอะ พี่ชายผมมันออกจะเพี้ยน ๆ แต่ไม่ทำจันแน่นอน!!!”

เยี่ยม ไหนมึงบอกไม่อยากจะเรื่องแดงถึงคนอื่น ๆ ใจ พุดโพล่งออกมามึงเห็นมัยยะว่าตรงนี้มีเพื่อน ๆ เขานั่งหน้าสลอนกันอยู่

“เอ่อ...”

“ขอโทษเขาลี”

ไฉนก็อยากให้ผมสำนึกผิดจัง!

“ขอโทษนะน้อง พอดีพี่แค่หลบความวุ่นวายในห้องน้ำ ไม่คิดว่าน้องจะมองพี่เป็นพวก...”

ไม่ทันได้พูดคำว่า ‘โรคจิต’ สายตาเจ้ากรรมก็เริ่มชุกชนอีกครั้ง...ตายโหง ทำไมน้องปีใหม่ปลดกระดุมเสื้อตั้งสามเม็ดขนาดนั้นวะนะ!!!

ตอนแรกตั้งใจจะแสบกับสีชมพูสองจุดที่โผล่ออกมาจากในเสื้อแบบวับ ๆ แวม ๆ แต่ทว่าลมที่พัดแรงทำให้ผมมองเห็นอะไรที่อยู่ลึกมากกว่านั้น และมันช่างเตะตาสุด ๆ

รอยขี้!?

ผมขมวดคิ้วกับบริเวณที่เป็นสีชมพูเข้ม ๆ ค่อนข้างออกไปทางม่วงใต้ราวอก จากการที่เคยมีเรื่องชกต่อยมาบ้างทำให้รู้รึว่าน่าจะเป็นรอยที่เกิดจากกำปั้น คงโดนชกเข้าอย่างจังจนห้อเลือด

เฮ้ย! ไปทำมาอะไรวะน้อง เจ็บมั้ยนะ

“เห?” น้องปีใหม่คงงงว่าทำไมผมถึงเงียบไปดื้อ ๆ สุดท้ายก็รู้ตัวว่ากำลังโดนถ้ามองอยู่ “อ้าวพี่!”

ป้า!

“ยังจะไปลวนลามเขาทางสายตาอีกไอ้พี่บ้า! อุตส่าห์พามาแก้ตัว!”

ถึงจะโดนตบหลังแอน ก็ไม่ได้ทำให้ผมละสายตาจากผลตรงหน้าออกนั้นได้เลย นึกเจ็บใจใครก็ตามที่ทำให้น้องต้องมีวรัยแบบนี้ ดูดีเนี่ย ของสวย ๆ งาม ๆ มีตำหนิหมดแล้ว

น้องปีใหม่กระแอมไอก่อนจะติดกระดุมถึงเม็ดแรก มีการถอดอกทำหน้าหงุดหงิดชะงัดด้วย นั่นแหละถึงทำให้สติตั้งผมกลับมา

“ถ้างั้น...” น้องที่นั่งอยู่ว่า แต่สายตายังคงตำหนิติเตียนผมไม่เล็ก “ถ้าเป็นเรื่องเข้าใจผิด ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ”

โดยน้อง ฟังน้องพูดครบก็ทักใจเต็นรัว

“ผมขอโทษอีกคนด้วยนะพี่” ใ้ปุ้นนยกมือไหว้ “ขอโทษครับบบบ”

“ไม่เป็นไร ๆ บอกแล้วว่าพี่ต่างหากที่ต้องขอโทษ” น้องปีใหม่ เหล้มมองมาทางผม ซึ่งใจอยู่สักพักก็ยกมือขึ้นมาพนม “ขอโทษอีกครั้งนะครับพี่”

อ่าาาาา มากกราบงาม ๆ ที่อกพี่ได้เลยครับน้อง

“ไม่เป็นไรครับ” แยกอยู่ในใจเท่านั้นแหละครับ แค่นี้ชีวิตผมก็พังไม่เป็นท่าแล้ว จะไม่ยอมให้น้องมองว่าเป็นไอ้โรคจิตเด็ดขาด สุดท้ายผมก็ทำได้แคื่อยิ้มรับไป

แต่ใจยังกังวลเรื่องแผลของน้องเขาอยู่เลยว่ะ...

“ทีนี้มีงรีบออกไปจากโรงเรียนกูได้แล้ว” ใ้เด็กเปรตดันหลังผมให้เดินไปทางประตูรั้ว “กูอยากกินเรตชัน!!!”

โหยยย เตี่ยวดิ ขอเป็นห่วงน้องปีใหม่อีกสักพักไม่ได้หรือไง

“แปปบะ” ผมบอกใ้ปุ้นน พอเม่งเห็นว่าผมวกกลับไปที่ได้ะ ม้าหินนั่นอีกครั้งถึงกับอ้าปากค้างแต่ไม่ได้เดินตามมา ถือว่าเป็นเรื่องดี

เพราะผมมีอะไรจะพูดกับน้องปีใหม่สักหน่อย

“น้องครับ”

“หืม?” คนที่โดนผมเรียกหันมามอง ใ้ววว มันเป็นภาพซ้ำอีกแล้ว! “เอ่อ...มีอะไรอีกหะอครับ”

ผมสูดหายใจรวบรวมความกล้า เปิดกระเป๋าควหาของต้องการขึ้นมาในมือ

“นี่ครับ”

น้องปีใหม่ขมวดคิ้วใส่ยาแก้ฟกช้ำที่อยู่ในมือผม “ให้ผม?”

“ครับ” ผมพยักหน้า “พี่ฟกไว้ติดตัวตลอดเพราะพี่เล่นบอลบ่อย เตะทีนี้ได้หลายแผล มันช่วยได้”

“...”

เวรละ! น้องเขากลับถูกอีกจนได้ ต้องรีบออกไปจากตรงนี้

“ก็ถือว่าเอาไว้ทาตรงนี้นะ” ผมไม่กล้าชี้ตรงหน้าอกน้องเขาเลยอะ ให้อายดิ

“คิก ๆ ๆ”

โธ้ย! เพื่อนน้องแม่งขำกุกักก ซิวดิไอ้ดิวิ้อัจฉริยะแล้วว

“ซูว์!” น้องปีใหม่หันไปดูเพื่อน ๆ แต่ดูแล้วจะกลั่นขำกันไม่ค่อยได้เลยอะ **“อย่าหัวเราะสิ!”**

“...”

“เอ่อ...” น้องเขาหันมาอีกรอบ สีหน้าเหมือนรู้สึกผิดที่เพื่อน ๆ หัวเราะเยาะผม **“ขอบคุณนะครับ”**

เบรียะ ๆ ๆ

กระแสไฟฟ้าแทบจะกระจัดกระจายรอบตัวผมตอนที่นิ้วของน้องโดนมือ เยส! น้องเขารับไป น้องเขาอมรับยาของผมไป!!!

“มันช่วยเรื่องแผลฟกช้ำได้นะ” เสียงผมแทบแทบจะกลายเป็นกระซิบ

น้องปีใหม่ระบายยิ้ม **“ขอบคุณครับ”**

เอ้อออออออออ กูตายหรือยัง

“ไม่เป็นไรครับ”

“พี่ครับ!”

ผมทำท่าจะหันหลังกลับอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมน้องเขาถึงเรียก

ผมไว้อีก

ปีใหม่เอียงคอ ก่อนจะพูดด้วยเสียงเบาแบบที่เราได้ยินกัน
สองคน “เห็นแล้วก็อย่าไปบอกใครนะ”

คงหมายถึงเรื่องแผลสินะ

“ไม่บอกใครแน่นอน”

“ขอบคุณอีกครั้งนะครับ”

ผมเก็บความรู้สึกไว้เต็มกำลังตอนที่น้องโบกมือให้ แต่พอหัน
หลังเท่านั้นแหละ ใจผมนี่ร้องกรี๊ด ๆ ๆ ๆ มีเสียงบึ้งป้างดังสนั่นหวั่น
ไหวอย่างกับมีใครมาจุดพลูอยู่ข้างหู

เรื่องงานเอาไว้ก่อน วันนี้ขอเป็นแฟนบอยหนึ่งวัน แต่ถึงยังไง
น้องก็ต้องโดนพี่จัดการทีหลังแน่นอนครับ!

EP.2

สุดจะทนคนอย่างเธอ

โครม!

ผมโยนหนังสือลงบนโต๊ะ จ้องมองมันด้วยความมุ่งมั่นแน่วแน่
‘คู่มือเสริมสร้างบุคลิกภาพให้น่าเชื่อถือ (ฉบับผู้ชาย)’

หึ! บอกเลยครับ การที่น้องปีใหม่มองผมเป็นไอ้โรคจิตแหม่ง
ทำให้โคตรเฟล!

อย่างที่บอก จริง ๆ กฎของการเป็นนักทวงหนี้ คือห้ามเจอ
หรือสร้างสัมพันธ์กับเป้าหมายเด็ดขาด นั่นหมายความว่า การที่ผม
ได้ปะทะกับน้องปีใหม่เข้าอย่างจังเป็นเรื่องที่โคตรเหนือความคาด
หมาย ทำให้ปฏิบัติการของผมจะยากมากขึ้น ต่อจากนี้อาจจะต้อง
ระมัดระวังมากกว่าเดิมซะแล้ว

และในเมื่อน้องมันเห็นหน้าค่าตาผมแล้ว ผมคงจำเป็นต้อง
เปลี่ยนแผน จะตามถ่ายรูปแบล็กเมลล์อย่างที่เคยทำคงไม่ได้ ถ้าเกิด
วันไหนเจอน้องแล้วอยากยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแนบหูทำที่จะแอบถ่าย
น้องแบบเนียน ๆ แล้วอีกฝ่ายดันจำผมได้ขึ้นมา คราวนี้ไม่ใช่แค่

ห้องปกครองครับ ชีวิตไอ้ตัวเป็นอันต้องจบในคุกแห่ง ๆ กินข้าวแดง
กันสุขภาพดีเลยทีเดียว เพราะฉะนั้น เราจะต้องพิถีพิถันในทุกชั้น
ตอน!!!

พีบ! ผมกางหนังสือไปที่หน้าแรก

ข้อ 1.

จงสำรวจตัวเองว่าตอนนี้คุณดูดีพอแล้วหรือยัง

“ไอ้เอิร์ล” ผมเอี้ยวตัวไปเรียกเพื่อน

“ว่า”

“กุหล่อปะ”

“-_-” ไอ้เพื่อนรักที่กำลังเล่นเกมในโทรศัพท์ถึงชั้นเอ้อแดก

“ถามทำห่าอะไรวะ”

“ตอบมา!”

“ไอ้ทิม!” มันหันไปเรียกคนข้าง ๆ “ตอบคำถามเพื่อนเราหน่อย
ดี”

“กังวลไรวะไอ้ตัว มึงห่วยที่สุดในกลุ่มอยู่แล้วปะ”

“จริงอะ” ไอ้สัสเขิน

“มึงลิมตำแหน่งเดือนทันตะไปแล้วเหรออ”

“แต่กูไม่ติดที่อบห่าเดือนมหา’ลัยนะ”

“ไอ้ควายเอ๊ย” ไอ้เอิร์ลทำหน้าที่เป็นตุ๊ด “เดือนก็คือเดือน เป็น
เดือนคณะก็ถือว่าการันตีได้ระดับหนึ่งแล้วปะ”

ผมพยักหน้าหลังจากขบคิดตาม จริงของมันวะ ชนะชายหนุ่ม
ทั้งคณะได้ก็ถือว่าเกินความคาดหมายแล้ว

อ๊ะ งั้นข้อนี้ตีถูก

ข้อ 2.

มั่นใจอยู่เสมอว่าสะอาดสะอาดพร้อมเจอคนรอบข้าง

ข้อนี้ผ่านได้เลย จะบ้าอะไร! แมวมันยังเลียขนทุกวัน คนจะไม่อาบน้ำได้ไง

ข้อ 3.

สร้างความน่าเชื่อถือด้วยบุคลิกภาพที่ดี

สัส! ข้อนี้แหละหนัก เพิ่งทำให้คนอื่นคิดว่าเป็นโรคจิตมาหมด ๆ จึงแปลว่าผมต้องเปลี่ยนนิสัยตัวเองซะใหม่ คงต้องหยิบปากกามาจดว่าต้องแก้ไขอะไรบ้างสินะ

- ห้ามมองคนอื่นด้วยแวต่าน่ากลัว
- อย่ามองต่ำกว่าได้เข็มขัด
- เจอคนโมเอะให้กรีดในใจ (หรือหยิกแขน, ไขว้นิ้วชี้กับนิ้วกลาง, โท.ไปให้อีปุ่นด่า)
- หลีกเลี่ยงการพูดคุยเรื่องมังงะ, อะนิเมะอย่างออกรสในที่สาธารณะ
- ศึกษารรณะ ละเว้นการแสก

ประมาณนี้น่าจะได้แะะ คิดอะไรออกก็ค่อยเขียนเพิ่มเติมไป
แล้วกัน

ไหนดูข้อต่อไปซิ

ข้อ 4. หมั่นพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ

อะไรวะ...แล้วมันต้องพัฒนายังไงจะรู้มัยเนี่ย ลงเรียนพิเศษ
ดาว้องก์เหอ จะได้ไลน์บอกน้องให้ไปเอาใบสมัครให้เดี๋ยวนี้อย
อ้าว! มีดอกจันตัวเล็ก ๆ อยู่ด้านล่างด้วยวะ

*อย่าเพิ่งจนเฉียว

แน่ะ! รู้ทันกูอีกกกกกก

**พัฒนาตัวเองในที่นี้ หมายถึง ลองทำสิ่งใหม่ๆ ที่เราไม่เคย
ทำมาก่อน อาจเป็นการออกกำลังกาย ฟังเพลงแนวอื่น วาดรูป
หรือเจอใครใหม่ๆ**

เออ ทีหลังก็บอกตัวโต ๆ สิ จะไปเห็นได้ยังไง!

อืม...พัฒนาอะไรดีวะ อาจลองเปลี่ยนการแต่งตัว ใส่ใจ
ความเท่ ละเว้นความเซอร์ ใส้เรื่องออกกำลังกายก็ฟังดูน่าสนใจ ถึง
ยังไงผมก็เป็นนายแบบอยู่แล้ว หันมาดูแลรูปร่างตัวเองก็เข้าทำดี
เหมือนกัน

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ปรึกษาคอนแทกต์ของเพื่อนที่รู้จักคน
นึงซึ่งเราเคยเป็นรุมเมทกันตอนอยู่ปีหนึ่ง มันเรียนนิเทศฯที่ครบุรี ดูท่า
จะช่วยผมได้ กล้ามึงบะเอ้อ

DewsX : ใส้ทัก

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : มีอะไรหรืออเจ้า

ชื่อไลน์ยาวเป็นรถไฟสายสังขละบุรีเลยล่ะ

DewsX : รับเทรนปะ

DewsX : อยากออกกำลังกายอะ

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : ใจเย็นได้หม่อ

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : ช่วงนี้ไม่ว่างเลยอะ

DewsX : อ้าว! เคๆ

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : ทำไมวะ จะจับหญิงหรือ

DewsX : อยากออกกำลังกายเกี่ยวอะไรกับจับหญิง

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : คนเรามักจะหันมาดูแลตัวเองเพื่อให้ใครสักคนประทับใจ

คมจนบาด เล่นเอาจุก...พูดไม่ออกครับ เหมือนโดนเตะบ่าบเข้าซี่โครง

เออวะ รูปนี้ผมทำเพื่องานตัวเองหรือเพราะอยากล้างมลทินที่น้องปีใหม่เข้าใจผิดว่าเป็นโรคจิตกันเนอะ

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : เอาจ้ เดี่ยวกูทำตาราง Work Out กับตารางคุมอาหารให้

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : มึงเป็นนายแบบใช่ปะ ลินๆ อะไร้?

Tak_ไม่_Empty_แล้ว : นมมึงสวยอยู่แล้ว ขยันคาติโออีกนิดคือแจ่ม

DewsX : เออ ขอบใจมาก

DewsX : เท่านั้นแหละ

ผมวางโทรศัพท์ไว้ที่เดิม กลับมาอ่านข้อต่อไปอย่างมีสมาธิ

ข้อ 5. ตั้งเป้าหมายในชีวิต เพื่อใช้ชีวิตอย่างมีจุดหมาย

หิ! ง่ายมาก เป้าหมายของผมจะเป็นอะไรได้นอกจาก...

- น้องปีใหม่... -

เฮ้ยยย!!! สัส ๆ ๆ เบลออีกแล้วกู จะเขียนชื่อน้องเขาทำไม!!!
น้องเขาใช้สิ่งที่มึงอยากได้ที่สุดซะที่ไหน! ไอ้ดิ๋วเอ๊ย! รีบขีดทิ้งให้ไว
เลย ดินะเหลื่อม.ม้กกับไม้เอก รอดตายหูดหวิด

ตืดตืด ตืดตืดตืด

แต่ยังไม่ทันจะลบข้อความนั้นทิ้ง อยู่ ๆ โทรศัพท์ของผมก็ดัง
ขึ้นซะก่อน ตอนแรกนึกว่าไอ้ทักมันส่งตารางมาให้เร็วจัง แต่พอหยิบ
ขึ้นมาดู อ้าว! ไม่ใช่เนี่ยหว่า

เงินถูกโอนเข้าบัญชีของคุณ 35,000 บาท

เฮ้ย! เงินค่าจ้างจากงานคราวก่อนเข้าแล้ว!!! ครั้งนี้บอสีให้ตรง
เวลาไม่เบี้ยววะ งี้สิวะถึงนำร่วมงานด้วยหน่อย

อืม...ผมมองตัวเลขยอดรวมในบัญชีแล้วขนลุก จำนวนไม่ใช่
น้อย ๆ เลยสะะ ผมเก็บเงินได้เยอะขนาดนี้แล้วเหอเนี่ย แล้วนี่ถ้า
ได้ค่าจ้างจากงานของน้องปีใหม่ตามไปสมทบ โอ้โห! ไม่ต้องเดาเลย
ว่ากลั่นเงินมันต้องคละคลุ้งขนาดไหน!!!

ใช่!!! นี่แหละคือสิ่งที่ผมต้องการ เขียนลงไปเลย!

- เงิน **150,000 บาท***

นี่! มันต้องอย่างนี้!!! ใส่แมงทั้งดอกดาวทั้งตัวเอียงทั้งขีดเส้น
ใต้ อยากจะขีดไฮไลท์ทับด้วยนะแต่หมึกเสือกหมด แต่แค่นี้ก็ลืมไม่
ลงแล้ว

ไซ้ไอ้ดิ๋ว มึงเป็นนักทวงหนี้ เงินต้องสำคัญที่สุดสิวะ ถึงไป-
หมายจะน่าสนใจ แต่อะไรก็สู้เงินไม่ได้ จำไว้!!!

น้องปีใหม่ครับ ถึงพีจะเล่นเกมผัดตั้งแต่เริ่ม แต่ต่อจากนี้ไป
พีเอาจริงแน่!!!

เตรียมตัวโดนเก็บได้เลย!

“นางเอกแมงโคตรเท่ งี้สิวะพลังของอัศวิน”

ไอ้ทิมเริ่มชวนวิเคราะห์หลังจากพวกเราสามคนเดินออกมา
จากโรงหนัง และการที่ตะบั้งดูตูดน้ำอัดลมจนหมดแก้วทำให้เรา
ต้องรีบพุ่งไปยังห้องน้ำทันทีที่หนังจบ

“กว่าภาคที่แล้วสนุกกว่า ภาคนี้อะไรไม่รู้มีเวทมนตร์ด้วย งี้มัน
จะเรียกว่าหนังไซไฟได้ไง” ไอ้เอิร์ลทำหน้าที่เหม็นเปื้อน

“แต่ดาวที่ยานนางเอกไปตกโคตรตระการตาเลยวะ อยากยืม
ขุมพลังของนักรบดาวนั้นมาใช้จิบหาย”

“เออแต่พวกนักรบเท่จริง ภูโคตรชอบอาวุธของพวกแมงเลย”

ครับ นี่แหละเพื่อนผม เนิร์ดกันมัยยะ ทุกครั้งที่ดูหนังมัน(ส์) ๆ
จบก็จะออกมาไฟแตกหน้าโรงกันแบบนี้เสมอ

“มึงล่ะว่าไงไอ้ดิ๋ว?” ไอ้เอิร์ลหันมาถามผมบ้าง

“ก็สนุกดี”

“โห่! ไรวะ แค่นี้เอง มึงไม่ขบคิดอะไรหน่อยหรือไง”

“เฮ้อ!” ผมถอนหายใจ พยายามมองซ้ายมองขวา ตั้งใจแล้ว
นี่ครับว่าจะไม่ทำตัวเนิร์ดต่อหน้าคนอื่น พอเห็นว่าแถวนี้ไม่มีใคร

นอกจากเราก็เริ่มพล่ามทันที “ภูคิดว่าถ้านางเอกไม่หาเรื่อง อาจารย์แม่งก็คงไม่ตาย แล้วจะบอกให้นะว่าถ้าตัวร้ายไม่อ้อมมือ ตอนปะทะกันแม่งละแฉ่ โชคดีที่พระเอกเข้ามาช่วยทัน ไม่งั้น แม่งจะโง่มาก และดาบนั้นอะก็บอกอยู่ว่าจะเหมาะกับคนที่คู่ควร ภูมองว่ายังไง? นางเอกก็ไม่ใช่ผู้ถูกเลือกวะ พระเอกตะหาก”

“...”

อ้าว! มองหน้ากันทำไม อยากถามความเห็นกูเองไม่ใช่หรออะ “แห่ม! ตั้งแต่มันเปลี่ยนลูกเป็นโอปโป้าแล้วแม่งเนิร์ดไม่เข้าเลย วะ”

“นั่นดิ” ไอ้ทิมเห็นด้วยกับไอ้เอิร์ล แถมทำแซวด้วยการกระทุ้ง สีข้างเล่นเอาผมจุก “เดี๋ยวนี้หัดมาแต่งตงแต่งตัว ได้ข่าวว่าเข้าออก พิเดนสเป็นบ้าเป็นหลังเลยหนิ”

“พวกมึงพล่ามอะไรกันวะ” ผมทำเป็นเฉยใจทั้ง ๆ ที่ในใจยิ้ม หึ! แปลว่าบุคลิกภาพของผมดีขึ้นได้อย่างเห็นได้ชัด พวกมันถึงระดม ทักกันแบบนี้ สงสัยต้องเอาหนังสือเล่มนั้นไปรีวิวลงพันดริฟต์ซะ หน่อยแล้ว ถือว่าเป็นการส่งต่อกุศลที่ยิ่งใหญ่

“เฮ้ยมึง” ไอ้ทิมเบิกตากว้าง ตีไหล่ผมป๊าบ ๆ เนื้อแทบบูน “ดู นั้น ๆ ความอู่งที่ป้ายสามโมง”

ผมกับไอ้เอิร์ลหันไปตามนิ้วที่เพื่อนชี้ แล้วก็เห็นร่างผอม ๆ ของเด็กผู้ชายคนหนึ่ง กำลังเดินออกมาจากโรงหนังด้วยท่าที่หัวเสีย คิ้วบาง ๆ ขมวดเข้าหากันแทบจะผูกเป็นโบ ปากนี่แหม่มปิดสนิทแทบ เป็นเส้นตรง ไอ้โห! โบหน้าโคตรมุ่มยจนอยากจะสะกดถามว่ามีอะไร ให้พี่ช่วยแบ่งเบาภาระหรือเปล่าครับน้อง

แต่เดี๋ยวนะ หน้าตาน้องคนนั้นแม่งคู้่นจ้จวะ เหมือนเคยเห็น ที่ไหนเลย

ชิต! จะไม่ให้คุ่นได้ยังไง นี่มันน้องปีใหม่ลูกหนี้ของฉมนี่
หว่า!!!

สัสสส ทำไม่ต้องมาเจอที่นี่ด้วยเนี่ยย

เราสามคนยืนแข็งทื่อเป็นท่อนพีวีซีตอนที่น้องเดินเข้ามาใกล้
ทั้งๆ ที่ไม่ได้ขยับตัวเลยนะ แต่กลายเป็นว่าสายตาของน้องกวาดขึ้น
มาเจอพวกเราซะเอง และที่สำคัญ ตอนที่น้องจ้องผม คิ้วที่เคยขมวด
เป็นปมก่อนหน้ามีที่ท่าคลายลง ขาที่กำลังก้าวฉับๆ หยุดก็ห่างจาก
กลุ่มผมไม่ถึงเมตร ดวงตากลมโตมีที่ท่าขังใจ คงกำลังสงสัยว่าเคย
เห็นผมที่ไหนเหมือนกันละสิ

“โทษนะครับ” น้องปีใหม่เอียงคอ ทักทายผมอย่างลึกลับ “ใช่
พี่ของน้องปุ้นปุ้นหรือเปล่า”

“เฮ้ย!” ไอ้เอิร์ลกระโดดมาหลบหลังผม “มึงรู้จักเขาด้วยหรอ?”

ไอ้สัสเสียบๆ เดียวโกตื้น พวกมึงแม่งลูกหลงจิง!

ผมไม่สนใจเพื่อน แต่ตอบน้องเขาแทน พยายามซ่อนรอยยิ้ม
ไว้ภายใต้หน้าหนึ่งๆ ผมเป็นคนใหม่ครับ เป็นผู้ใหญ่ ออบอุ้น สปอร์ต
ใจดี กทม. ไอ้ตะคนเดิมตายไปแล้ว

“ใช่ครับ” ผมแยกเขี้ยว

“โอโห! พี่หล่อขึ้นมา ผมจำแทบไม่ได้เลย”

สัสสส จับกูไว้! ใครก็ได้จับแขนกูไว้ กูจะลอย!!!

“อืม” ผมแสร้งทำเป็นเฉยเมย “คนที่น้องเคยดำว่าเป็นโรคจิต
ไงล่ะ”

น้องปีใหม่อ้าปากค้างอย่างรู้สึกผิด หึ! พี่แกล้งน้อง พี่แกล้ง
เอง

“ผมขอโทษอีกครั้งนะครับ” เชี่ย...น้องไหว้ผมอีกแล้ววะ

“ไม่เป็นไร” ผมกอดอก “จะไปไหนล่ะถึงดูรีบๆ หนึ่งไม่สนุก

เธอ”

“อ้อ” ร่างเล็ก ๆ หันไปมองประตูโรงหนังที่เพิ่งเดินออกมา
อย่างหวาดระแวง “พอดีผมมีธุระนะครับ”

“อืม”

“...”

ดูเย็นชาไปปะวะ...ไม่น่านะ พระเอกในมังงะเขาก็ชินแบบนี้
กันหมดไม่ใช่หรือไง

“ฉันผมไปก่อนนะครับ”

เสียงเครื่อง อย่าเพิ่งสิ พี่ไม่ได้มีเจตนาจะผลักไสน้องนะ แค่อยาก
ล้างภาพจากคราวก่อนเท่านั้นเอง

แต่ถ้าน้องว่าฉัน ผมเป็นใครถึงจะไปห้ามเขาได้ “โชคดีครับ”

“...”

ปีใหม่ยังรู้สึกผิดไม่เลิก น้องยิ้มอาย ๆ เดินหลบไปอีกทางเพื่อ
หนีพวกเรา แม้ใจจะอยากมองตามน้องถึงลิฟต์ แต่ผมก็ต้องพยายาม
ทำเป็นยี่นนิ่งไม่แสดงท่าทีสนใจ ผมไม่อยากให้น้องมองว่าผมเป็น
โรคจิตอีกแล้วละ

ว่าแต่น้องเขามากับใครวะ

“โห...” ไอ้สัสเอิร์ลเขาไม่เคยมีฟอร์มครับ ไอ้ห่า! มองตามน้อง
จนคอจะหมุนได้รอบออยู่แล้ว “นางฟ้ามีจริง”

“แหม เก็บเจียบเลยนะพ่อ ไม่เล่าให้ฟังเลยวารู้จักน้องน่ารัก ๆ
แบบนี้ด้วย” ไอ้ทิมกระหุ้งสี่ข้าง

บอกว่าอย่าแซว ไอ้สัส กูชินนนนน

“ไป ๆ ไปเข้าห้องน้ำ บ่นปวดฉี่กันไม่ใช่หรอ”

ผมดันหลังไอ้โอดตะสองคนให้เดินไปข้างหน้า เลิกมองตาม
น้องได้แล้วไอ้พวกบ้า กูยังมีกรณีกับเขาอยู่นะสัส

จิก! จิก!

ผมหยุดเดินตอนที่รู้สึกว่าคุณโดนสะกิด ใจเพื่อนสองตัวที่ไม่ได้รู้เรื่องรู้อาวเดินนำหน้าไปไกลแล้ว แม่่งไม่มีทางรู้ได้เลยว่าพวกมันทิ้งให้ผมต้องเจอกับอะไร

น้องปีใหม่กลับมาทำไมจะเนีย!

“พี่ครับ” สีหน้าของน้องแน่วแน่มาก อยากผลักดันให้ไปแข่งโอลิมปิก

ผมเลิกคิ้วขึ้นหนึ่งข้าง ยังคงไว้ซึ่งท่าที่เย็นชา “มีอะไรเธอ”

“ผมรู้ว่าคุณพี่โกรธ แต่ผมคิดว่าพี่จะให้ภัยผมตั้งแต่ครั้งนั้นแล้ว” น้องปีใหม่ว่า ส่วนผมก็จ้องดวงตามิน ๆ ไปน ๆ เหมือนโดนป้ายด้วยพิมเสน อย่างกับคนตกบ่วงแต่ไม่ได้แสดงท่าทีออกมา “ถ้ายังไม่ผมขอโทษพี่อีกทีนะ”

“...”

“จริงๆ ผมอยากได้เบอร์พี่ แต่ผมต้องรีบไปแล้ว เดี่ยวจะไปขอจากปุ้นปุ้นแล้วกัน”

“...”

“ให้ผมเลี้ยงข้าวพี่ได้โทษนะ”

“...”

“อ้อ แล้วผมจะบอกว่า...” คนตัวเล็กกว่าจ้องผ่านแพขนตาองอน “ผมชอบพี่ลู่คนี่แหละ”

ผมมัวแต่อึ้ง ยืนเกร็งจนปากไม่สามารถขยับได้ เลยทำได้แค่ยืนมองหลังเล็ก ๆ นั้นจากไปอย่างเร่งรีบโดยไม่หันได้เอ่ยรำลาคักคำ

ฟู้ว! รอดไป ตกบ่วงอีกแล้วกู ดินะควบคุมตัวเองได้ค่อนข้างดี แม่่งน้องจ้องที่ถึงกับต้องกลืนน้ำลายอีก ๆ เลยวะ

ฉิบหายละ ไม่ได้ตั้งใจให้น้องเขาารู้สึกผิดนะ ผมแค่ไม่อยาก

ทำให้ตัวเองนำสมเพชเกินไป มันจะกระทบกับงานเสริมที่ได้รับมอบหมายมาเท่านั้นเอง

แต่ผมได้ยินถูกต้องใช่ไหม น้องเขาจะเลี้ยงข้าวผมงั้นแหละ!!!
ที่สำคัญ...ยังบอกอีกว่าชอบลูกนี้ซะด้วย

ยะฮู้! ถือว่าในเรื่องร้ายก็ยังมีเรื่องดีละวะ ผันดีแน่กู

“มึง!”

ผมเงยหน้าขึ้นมาเมื่อรู้ตัวว่าโดนเรียก จากที่เคยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนหน้านี้เป็นอันต้องสลายทันทีเมื่อเห็นผู้ชายวัยกลางคนทำท่าพิศพิศตรงมาทางนี้ ใส่สูทผูกไทเล่นเอานึกว่าเป็นพนักงานฉีกตั๋วเลยทีเดียวน

“เห็นคนตัวเล็ก ๆ มาทางนี้มั๊ย!!!”

สัส! เขาคุยกับคนแปลกหน้าแบบนี้หรอ

แม่งโคตรน่ากลัวอะ “หน้าตาเป็นยังไงครับ”

“จี้!” อ้าว! มีสิทธิ์อะไรมาจี้ปากใส่กูฮี้ “พอม ๆ ตาโปน ๆ
อ้อนแอ้นปวกเปียก”

เอ?...ทำไมคุณสมบัติคุณจิงวะ

น้องปีใหม่หรือเปล่า...เฮ้ย!!! งั้นแปลว่าน้องมากับไอ้หน้าปลา
จวดนี่หรอ ตาต่ามากอ่าา

“ไม่เห็นครับ” ปากไวกว่าความคิดครับ ไม่มีทาง ผมจะไม่บอก
มันหรอ! ไม่รู้ว่าแม่งเป็นคนที่ทำร้ายน้องปีใหม่จนเป็นแผลหรือเปล่า
รอยช้ำสีม่วงหือเลือดยังติดตายน่าจะลืม

“เสียเวลาวะ!”

อ้าวไอ้ควาย! ตกแรงก็ ROV มาละจนถึงหัวร่อนขนาดนี้ น่าเจ็บ
ไปขังรวมกับไอ้ปุ้นปุ้น คุณเฉียวแม่งพอกันทั้งคู่

“ขอโทษด้วยครับ”

“เฮอะ!”

พนมขนาดนี้ มึงถุยน้ำลายใส่หน้าผากกูเลยสิ! ไอ้เสียงเครื่อง
ไอ้ปลาริวกิวพืดพืดเดินออกไปตามหาสุดที่รักของตัวเอง ตอน
ที่มันเดินจากไปนั่นเอง อยู่ๆ ผมก็มီးอารมณ์หงุดหงิดขึ้นมาเฉย

หิ! น้องปีใหม่ เพิ่งเลิกกับเสี้ยก่าพลอะไรนั่นไม่ทันไร ยืมเงิน
เขามากก็ยังไม่ได้อะไร คิดจะเกาะหนุ่มแก่ใส่สุทคนใหม่อีกแล้วเหอครับ
เราแบ่งชนใช้ได้เลยน้ำ~ เจอกันครั้งหน้าจับเข่าแบ่งให้ชัด หิ

เดี๋ยวดี ผมจะโมโหทำไมวะ เขาจะไปกับใครอยู่กับใครก็เรื่อง
ของเขาปะวะ ทำจะบ้า พอๆ เลิกคิดเลย

ว่าแล้วผมก็จัดการล้างโทรศัพท์ออกมาแล้วกดโทร. ออกทันที
“ฮัลโหลไอ้ปุ้น ได้มีคนขอเบอร์กูจากมึงยัง”

ช่วงเวลาปิดเทอมของใครหลายๆ คนอาจจะคือสวรรค์

เราว่างจนสามารถทำอะไรได้เต็มที่ แต่สำหรับคนอยากรวบ
อย่างผม เวลานี้คือบ่อเงินบ่อทองดี ๆ นี่เอง

ทุก ๆ ซัมเมอร์ แบรินด์เสื้อผ้าต่างๆ จะร่วมกันจัดสัปดาห์
แฟชั่นโชว์ แปลว่าจะมีนายแบบนางแบบมากมายตระเวนแคสตั้งกับ
แบรินด์ต่างๆ เพื่อจะได้เดินแบบแสดงผลงานของพวกเขา ถ้าคุณ
เป็นตัวท็อป คุณอาจจะได้ร่วมงานกับทุกแบรินด์ก็ได้ ปีที่แล้วผมได้
เดินตั้งห้าแบรินด์ เดินแบ่งจนขาโก่งเป็นต้วโอ แต่ถ้าเทียบเม็ดเงินที่
ได้ถือว่าคุ้มค่าอยู่ที่เดียวครับ

แต่งงานวันนี้ ยังไม่ใช่จ๊อบใหญ่ๆ แบบนั้นครับ (เฮ้อ! แล้วมึง
จะพล่ามทำแมวไร) ผมได้รับมอบหมายให้มาถ่ายภาพนิ่งเพื่อ
โปรโมทชาวสารนิมมหาวิทยาลัย จริงๆ แล้วผมก็ร่วมงานกับพวก
สภานิสิตบ่อยนะ ส่วนมากเป็นงานฟรี แต่ครั้งนี้เซอร์ไพรส์ตรงที่เป็น

งานจ้างวะ เพราะงั้นผมจึงกระตือรือร้นกว่าเดิมนิดนึง อี ๆ

“โอ้โห! น้องดิวน่ารักมากกก” พี่ช่างแต่งหน้าร้องออกมาตอนทำหน้าที่เสร็จ ก่อนจะถูกออกไปพัก

ผมเหล่มองกระจก เขี่ยย หล่อวะ เอาจริงนะ มันคือเรื่องมหัศจรรย์มาก ปกติผมอาจจะเป็นคนจิต ๆ แต่พอได้แต่งหน้าแต่งตัวตอนเดินแบบหรือถ่ายแบบเท่านั้นแหละ ไม่รู้ทำไมถึงดูดีขึ้นอย่างกับเป็นคนละคน

“ไ้มึง นมแน่นเชียว” บรู๊ซ เพื่อนจากโมเดลลิ่งเดียวกันเข้ามาทึ่งตัวบนแก้อีข้าง ๆ แถมมองหน้าอกผมตาเป็นมัน

“ชอบปะ” ผมยิ้มกวน ๆ

“เป็นสายล่าแล้วหรอ”

“ช่วงนี้เข้าฟิตเนสบ่อย” ผมว่า

“อืม...” บรู๊ซทำเป็นมองซ้ายมองขวา พอเห็นว่ารอบข้างไม่มีใครจึงพูดต่อ “งานไปถึงไหนแล้วหรอ”

ผมเลิกคิ้ว แน่นอนครับ เราอยู่โมเดลลิ่งเดียวกันแบบนี้ แปลว่าเราเป็นนายแบบควบนักทวงหนี้เหมือนกันนั่นเอง

“น้องปีใหม่นะหรอ อยากรู้ไปทำไม”

“เงินตั้งเป็นแสนนะดิว น่าตื่นเต็นจะตาย”

ผมขำเมื่อเห็นดวงตาที่เป็นประกายของคนข้าง ๆ “ว่าแต่บรู๊ซ เถอะ งานของตัวเองเป็นไงบ้าง”

อีกฝ่ายคงรู้ว่าผมพยายามเปลี่ยนเรื่องก็เลยบ่ปาก “เพิ่งปิดจ๊อบไปเมื่อวาน ค่าตอบแทนตั้งเจ็ดหมื่น”

ผมใจแป้วทันที อย่าพูดถึงเรื่องเงินเซ่ พอคิดได้ว่างานตัวเองยังไปไม่ถึงไหนแล้วเม่งเจ็บใจลัส ๆ เออวะ ต้องเดินหน้าสักที อยากรับเงินแสนใจจะขาดแล้ว

“น้องจักรวาลนายแบบใหม่มาแล้วค่า!!!” พี่สตีฟพี่คนหนึ่ง ตะโกนลั่นห้อง จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงใส ๆ พร่ำขอโทษขอโพย

“มาแล้วครับ มาแล้วครับ มาแล้วครับ” บุคคลปริศนาวิ่งเข้ามา “ขอโทษทุกคนที่มาช้านะครับ!”

น้องคนนั้นยกมือไหว้ตลอดทาง รวมถึงผมกับบรู๊ซที่นั่งอยู่ด้วย ผมยกมือรับไหว้แบบแก้ ๆ กัง ๆ แต่ก็ต้องนะจิงจิงเมื่อเห็นหน้า น้องคนนั้นชัด ๆ เต็มสองตา

“อ้าว!” ผมอ้าปากค้าง

น้องปีใหม่! มาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงวะ!!!

สัส! แล้วมีคนมาคุมชะด้วยนะ ให้อีหรรือนที่เจอในโรงหนังคราวก่อนไงละ มันยังใส่ชุดสูทสีดำเหมือนเดิมเลย เหอะ! เหมือนคนรวยวะ

“เฮ้ยพี่!!!” น้องเขาดูตกใจไม่แพ้กัน แต่พอเห็นหน้าบรู๊ซเท่านั้นแหละถึงกับเจียน “สวัสดีครับพี่”

“วันนี้มีรับน้องไม่ใช่เหรอ” คนข้าง ๆ ผมตีหน้านิ่ง

“พอดีผมขออนุญาตออกมาครับ ถ้าทำงานเสร็จผมจะกลับไปแน่นอน”

บรู๊ซพยักหน้าเป็นอันรับรู้ เออวะ ลืมไปว่าเขาเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกัน เคยเห็นแวบ ๆ ในข้อมูลที่บอสส่งมาให้ว่าเรียนคณะศิลปกรรมศาสตร์

“บังเอิญจังเลยนะครับ”

ผมหันซ้ายหันขวา ฮะ!? น้องมันพูดกับผมเรอะ

“เอ่อ...” ผมอ้าอึ้งตอนที่เห็นบรู๊ซหรีตามองอย่างสงสัย คงงอะคิดว่าน้องปีใหม่รู้จักผมได้ยังไง “มาทำงานเหมือนกันสินะ”

“ครับ ผมอาจจะใหม่ในวงการนี้ ฝากตัวด้วยนะครับ”

ไม่ต้องไหว้ บอกก็ทีแล้วจะให้มากرابที่ออก

แขกได้แค่นึกความคิดเท่านั้นแหละครับ สุดท้ายผมทำแค่พยักหน้ารับรู้ไปเท่านั้นเอง เราจะต้องไม่แสดงความโอตะที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจออกมาให้อีกฝ่ายรับรู้อีกเด็ดขาด เสียงานหมด

“ไปรอข้างนอกก่อน” โอ้โห! น้องหันไปสั่งไอ้หมาชุดสูทที่ตามติดด้วยน้ำเสียงที่โคตรวางมาด ดูเด๊ะ ไอนั้นยอมทำตามแม้จะดูไม่ค่อยพอใจอยู่หน่อยๆ

“น้องจักรวาลมาแต่งหน้าทางนี้จ้า”

พอฝ่ายน้องเดินไป บรูซก็ชักถามผมทันที “ไปรู้จักกันได้อย่างไรอะ”

“เรื่องมันยาว ไว้อธิบายทีหลังได้มั๊ย”

“แบบนี้มันจะไม่เสียงานหรอก”

“ใจเย็นน่าบรูซ เรารู้ตัวที่กำลังจะทำอะไร”

คนข้างๆ นิ่งไปถนัด ทำท่าที่เย่อหยิ่งเหมือนที่เป็นมาตลอด “ก็ตามใจ ระวังจะชวดเงินแสนนะ ไม่งั้นเราเสียบแทนแน่”

พูดทิ้งท้ายไว้อย่างเลือดเย็น จากนั้นร่างสูงๆ ก็เดินออกไปจากห้องโดยไม่ร่ำไม่ลา

แหม่ มีชุดด้วยวะ มันน่าจับนอนราบตีกันด้วยฟุตเหล็กให้ร้องโอดโอย

“ดิ๋วอีโนะ”

“ครับ!”

ไอ้เราก็นึกว่าใครเรียก รีบสะบัดหน้าหันไปหาให้ไว สุดท้ายเห็นแต่พี่ช่างแต่งหน้ากับน้องปีใหม่หัวเราะคิกคักกันอยู่หน้ากระจก

น้องปีใหม่เ้มปากเหมือนพยายามห้ามรอยยิ้ม “มันคือการแต่งหน้าครับ หน้ามันๆ แบบเกาหลีอะ”

“อ้อ”

สี่ส! โข่วโงให้เขาหัวเราะเยาะ เสียงเครื่องเอี้ย

“ดิ๋วอ๊ เดี่ยวเรามาแต่งตัวตรงนี้หน่อยนะ”

“ครับ”

ผมลุกขึ้นไปยืนหน้าเซต วันนี้เราจะถ่ายภาพเพื่อโปรโมทโปรเจกต์ ‘แต่งชุดไปรเวท เท่แบบสุภาพ!’ ตรงนั้นเลยมีเสื้อของแบรนต์ดังมากมายแขวนเรียงเป็นตับรอการใช้สอย พี่สไตลิสต์สำรวจจู่ปร่างผมอย่างพิถีพิถันเพราะเห็นว่าเหมาะกับลุคไหน

“อ๊ะ” พี่คนสวยยื่นกางเกงมาให้ “ลองใส่ตัวนี้ซิ”

ในฐานะนายแบบเราต้องห้ามอายครับ เพราะว่าเวลาพิตติ้งถ้าเขาสั่งให้ลองเสื้อผ้าหมายความว่าเราต้องทำกันสด ๆ ตรงนั้นเลย ผมเลยปลดเข็มขัด รูดซิปกางเกงยื่น จัดการถอดมันไปกองอยู่ที่ตาตุ่ม

“ไม่เอา ๆ หาดัวใหม่ดีกว่า”

อ้าวพี่ ยังไม่ทันหยิบก็เปลี่ยนใจซะแล้ว อะไรของพี่เนี่ย ผมค้างเต็งมีแค่กางเกงในปกปิดร่างกายอยู่ตัวเดียวเห็นมัยครับบบหนาวว

“พี่ไม่รู้ว่าน้องจะเหมาะกับตัวไหนมากกว่ากันวะ” พี่คนสวยเกาคาง “สงสัยต้องหานายแบบอีกคนมาลอง”

แล้วจะหาที่ไหนได้ละครับ ในนี้มีผู้ชายคนไหนอีกนอกจาก...

เวรแล้วไง!

ผมกับพี่สไตลิสต์หันไปทางน้องปีใหม่พร้อมกัน

“น้องจักรวาล” พี่สไตลิสต์กัวมือเรียกคนที่เพิ่งแต่งหน้าเสร็จพอดี “มาตรงนี้หน่อยสิ”

เอ่อพี่...จะเรียกน้องเขามาจริงอะ ชิท! ชิท! ชิท!

น้องปีใหม่มั้ยมาแต่ไกล ผมได้แต่ถอยติดผนังตอนที่น้องก้าวเข้ามาในเซต

แล้วทำไมคนอื่นเรียกน้องว่าจักรวาลวะ เต็มยศเชียว สงสัยตั้งแต่ตอนเดินเข้ามาแล้ว

ทำขมิ้นถามหน่อยก็ได้ “ทำไมไม่ให้พี่ ๆ เขาเรียกชื่อเล่น”

คนตัวเล็กหันมามีม “เขาให้ใช้ชื่อจริงไปเลยอะครับ พอดีพี่ที่พาผมมาทำงานบอกว่าคนในสถานีสิตชื่อปีใหม่เป็นสิบแน่ะ! กลัวสับสน”

“แล้วพี่ต้องเรียกว่าอะไร”

“ตามใจพี่เลยครับ”

“อ้อ”

“แต่...” สาบานเลยว่าผมโคตรเกลียดการปรายตาของน้องเขา
มาก

“...”

“พี่จะเรียกว่าที่รักก็ได้นะฮะ”

!!!

“ฮ่า ๆ ๆ” คนหน้าใสเอียงคอหัวเราะคิกคัก “ผมแห่เล่นนะพี่”

“...”

“พี่เรียกผมว่าปีใหม่แหละครับ เพื่อน ๆ พี่ ๆ ในคณะผมก็เรียกว่าปีใหม่เหมือนกัน”

ฮืมมม แห่เหรออ หนูแห่พี่ได้แสบมาก ระวังโดนแห่กลับนะน้อง จะเอาให้จุกเลย

“อ่ะได้ละ เดียวดิ๋วอัสไต้ตัวนั้นะ ส่วนจักรวาลตัวนี้จ่ะ” พี่สไต-ลิสต์ยื่นกางเกงให้พวกเราทั้งสองคน

“ผมต้องถอดตรงนี้เลยใช่มั้ยครับ”

“ใช่จ๊ะ”

ซอว์! ผมรีบสะบัดหัว “ไม่ได้!!!”

“หืม? ทำไมอะครับ” น้องคนข้างๆ เอียงคอมอง

โอ้ยยย จะบอกยังไงดีวะ บอกไปทั้งน้องทั้งพี่เขาต้องเห็นผม เป็นไอ้โรคจิตหมกมุ่นมกมากในกามแน่นอน ไม่นะน้อง ไม่นะน้อง ไม่นะน้อง ไป ถอดในห้องน้ำโน้น เชื้อพี่!!!

เฮียเอ้ยยย ดูเหมือนว่าจะห้ามไม่ทันแล้วว

พรี๊!

ผ่าง! แสงสีขาวทำลายจักขุประสาทผมแล้วเรียบบร้อย ไอ้... แสบตาเหลือเกิน

“ดิ๋วอ้อ... ยืนตัวงออยู่ทำไม ไม่ใส่กางเกงล่ะจ๊ะ?”

“แหะๆ” ผมยิ้มแห้งๆ ในขณะที่เอากางเกงปกปิดความโค้งมนของมะม่วงอกร่องทองแสนหวาน “ปะ... ปวดท้องครับ”

“ไหวมั๊ยพี่”

สัส! อย่าแตะตัวกู้ววววว

“ไหวๆ” ผมเห็งอตก พยายามเดินหนีให้พ้นมือน้อง “รอแป๊บ นิ่ง น่าจะไหว”

“เอาดีๆ พี่”

โ้ยย! ไม่ต้องแตะท้องกูก็ได้!!! จั๊มกูเป็นขี้เลยหนู ฮึ้ยยย แล้ว มือแม่งก็นิ่มจิ้งนะไอ้ฉิบหาย

ผมหายใจเข้าออก พยายามนึกถึงหน้าปกหนังสือสวดมนต์ เพื่อลดไฟราคะในจิตใจ พออะไรๆ เริ่มเข้าที่เข้าทางผมจึงหันหลัง แล้วใส่กางเกงที่ถืออยู่มานานได้สักที

“โอเค สวยเลย พี่ชอบหุ่นเรานะ ดีกว่าแต่ก่อนเยอะ” พี่สไต-ลิสต์ยกนิ้ว “เดี๋ยวดิวออกไปก่อนนะ พี่ขอหากางเกงเหมาะๆ ให้น้อง

จักรวาลก่อนเดี๋ยวมารามาใส่เสื้อกัน”

“ครับ” ฮู้ว! รอดแล้วกู

“ตายแล้ว รอยอะไรนะลูก!”

ยังเดินไปไม่ทันไรก็สะดุดก็ก จังสิ เมื่อกี้แอบดูแต่ต้นขา ไม่ได้มองท่อนบนเลยยย รอยแผลนั้นยังไม่หายสินะ

ผมแอบมองน้องปีใหม่อยู่หลังเสา เห็นน้องทำหน้าที่ขึ้น ๆ ตอนทีพีสไต้ลิสต์ลูปรอยม่วง ๆ ใต้หน้าอกข้างซ้ายด้วยความเป็นห่วง โวะ! อย่กอดแรงนะครับ น้องเขาคงเจ็บ ยังไม่หายอีกเหวอวะ ยาที่ให้ไปไม่ได้ทาเลยรีง

เดี๋ยวดิไอ้ดิวิ มึงเลิกแฮกได้แล้ว นี่แหละคือหลักฐานที่มึงสามารถเก็บไว้แบล็กเมลได้!!!

คิดได้อย่างนั้นผมก็รีบคว้าโทรศัพท์ขึ้นมา จัดการชุมไปยังจุดเด่นหระที่ปรากฏอยู่บนเนื้อหนังอันขาวบริสุทธิ์

หวิบบบ แซะ~ หึ ๆ ไหนขอดูผลงานให้ชื่นใจหน่อยซิ...

แผลฟอง! นี่มันนม!!! รีบลบแล้วถ่ายใหม่ให้ไวเลย หัวมึงนี่คิดดีไม่ได้จริง ๆ นะไอ้ดิวิ

งั้นเอาใหม่อีกรอบ **หวิบบบ แซะ~**

หึ ๆ เรียบร้อย...

ร่องรอยการโดนทำร้ายอยู่บนร่างกายเด็กหนุ่มหน้าใส... ถ้าชู้ว่าจะปล่อยลงโซเซียล ยังไงก็ต้องคืนเงิน!

บอกแล้วไง พี่จะไม่ปล่อยให้ตัวเองเป็นเหยื่ออีกครั้งหรือครับน้อง

การทำงานผ่านไปได้ด้วยดี ผมบอกลาบรัฐเพื่อนร่วมโมเดลลิงและรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมกลับบ้านคนโต แต่พอดิว้ากระเป๋

ทำท่าจะออกจากห้องเท่านั้นแหละ สายตาผมดันไปเห็นความขาว สะดุดตาเข้าจนต้องหยุดกึก

น้องปีใหม่ยังไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า ร่างบาง ๆ นั้นยังคงสวมแค่องาแงในกับถุงเท้ายาวถึงเข่า มีก๊ีบสีชมพูสามตัวติดอยู่บนหัวสะดุ้ง ยอมรับครับว่าเห็นแล้วอ้าปากค้าง ไหนจะทำทางเงอะงะในการกินโดนัทแบบไม่ให้มันหกนั่นอีก สดใสจิ้งมะมิ่ง เห็นมัยเนี่ยว่าคนเดินผ่านไปผ่านมาเยอะแยะ ไม่อายบ้างหรือไง

ตอนแรกว่าจะไม่ยุ่งแล้วนะ งอนที่ทำให้ตัวงอไปต่อไม่ถูก แต่ถ้าจะไม่พูดแม่งก็เกินไป ยืนโงง ๆ ให้คนอื่นทะเลยมทางสายตาแบบนี้มันใช้ได้ทีไหนกันเล่า

“รีบใส่เสื้อผ้าดีมัย” ผมยื่นกอดดอกประจันหน้ากับคนที่เตี้ยกว่า ปีใหม่อ้าปากค้าง จังหวะที่กำลังจะจับโดนัทที่พี่ ๆ สวัสดิการซื้อมาให้พอดิบพอดิ “หืม?”

“ใส่เสื้อผ้าเถอะ”

“ผมกลัวไอซึ่งมันเลอะเสื้อ”

“ก็เลยยื่นแก้ผ้า?”

“แหม พี่ดูจั่ง” คิ้วสวย ๆ นั้นย่นเข้าหากันนิดหน่อย แต่รอยยิ้มก็ยังปรากฏอยู่ที่ปากอยู่ดี “ก็ได้ครับ เดี่ยวผม...เฮ้ย!”

แหมะ!

ได้ครึ่มในโดนัทหยดลงมากลางหน้าอกที่ผอมกะหรวง เวรเฮ้ย! แล้วตามผมก็มองตามด้วยนะ มันหยดแหมะลงเหนือจุดสีชมพูสวย ๆ นั้นพอดิบพอดิ

“เห็นมัยล่ะพี่” ปีใหม่ทำสายตาดู ๆ “ดีนะยังไม่ใส่เสื้อผ้า”

เฮ้ยแล้วนั่นจะทำอะไร

เดี๋ยวปีใหม่ น้องทำแบบนี้ต่อหน้าพี่ไม่ได้!!!

น้องเอานิ้วเรียวๆ ปาดครีมขึ้นมาดูต่อ!

“จ๊วบ”

“...”

“แหะๆ” ยิ้ม ยิ้มอีกแล้ว! “เสียดายอะ”

เอื้ออออออ มันจะเกินลิมิตที่แล้วนะน้อง นีู่กำลังมองอะไร อยู่ หนึ่ง AV ั้นเรอะ!!! สงสัยต้องให้ดูแล้วละมั้งเนี่ย ไม่เคยเชื่อฟัง กันเลย

“ใส่เสื้อผ้า!”

“...”

“แล้วกลับบ้านซะ” ผมกระซิบปิดท้าย

ตาโปนๆ นั้นทางอยู่พักหนึ่ง แต่สุดท้ายน้องปีใหม่อ้อมวาง ขนมหที่ยังกินไม่หมดไว้บนโต๊ะ จัดการคว่าเสื้อผ้าของตัวเองและรีบ วิ่งเข้าห้องแต่งตัวทันที

“พีครับ!” เสียงนั้นดังมาจากหลังผ้าม่าน

“อะไร!”

“พีรอก่อนนะ”

จะให้หรือทำไมวะ

ผ่านไปไม่นาน น้องปีใหม่ในสภาพที่มีเสื้อผ้าปกปิดร่างกายก็ เดินออกมาจากห้องเปลี่ยนชุด น้องหยิบกระเป๋าสะพายขึ้นป่า เดิน ตรงรี่มายิ้มกว้างตรงหน้าผมทันที

“อะไร”

คนตัวเล็กกระตุกยิ้ม “อะไรเนี่ย ทำไมวันนี้ดูเย็นชาจัง”

“ก็ปกติ”

“น่ารักให้เหมือนตอนที่เจอกันครั้งแรกสิครับ”

“ที่น้องหาว่าพีไรคจิตอะนะ”

“ไม่ช่ายยย” น้องโบกมือให้ยุ่ง “หมายถึงพีอะ คุยกับผมแบบ คนรู้จักกันหน่อยสิ นี้อะไร ทำอย่างกับเจอกันครั้งแรกไปได้ จะดี เบลอว่าไม่เคยคุยกับผมหรือ ไม่ทันแล้วมัยล่ะพี ฮ่า ๆ”

“...”

ผมได้แต่ยี้ดกอดอกนึ่ง ตกตะลึงกับความสติตรงหน้าไปแล้ว
เรียบบร้อย

เซี่ยยย คนอะไรวะหัวเราะพร้อม ๆ กับพูดได้ ความสามารถ พิเศษที่นำยกย่องจนอยากซื้อบัตรจับมือเพื่อชัปปอร์ต

“จะกลับได้หรือยัง” ผมทำท่าจะเดินหนี

“เดี๋ยวดีพี” เฮ้ย! มีการจับแขนผมด้วยวะ “ผมเคยบอกว่าจะ เลี้ยงข้าวพีไมโซหรือไงเล่า”

โซ่จ๋า แล้วใครบอกกันน้ำ~ว่าจะขอเบอร์มาจากไอ้ปุ้น ปานนี้ ยังไม่มีใครโทร.มาเลี้ยงยย

ผมทำเป็นพูดขริม ๆ อย่านให้อีกฝ่ายรู้ว่าเราดีใจเด็ดขาดครับ
“อืม นึกว่าลืมหะแล้ว”

“คิก ๆ ดูท่าทาง เปลี่ยนลुकนิดหน่อยก็ทำขริมเลยนะ” น้อง บีใหม่ส่ายหัว “แต่ผมยังเลี้ยงพีไม่ได้หรอกน้ำ~ พอดิวันนี้ต้องกลับไปรับน้องต่ออะ”

“ไม่เป็นไร ถ้าลำบากไม่ต้องก็ได้ล่ะ”

กูพูดไปนั่นแหละ ปฏิเสธติ ปฏิเสธ ปฏิเสธเลยหนูววว!

“ไม่ได้หรอก ผมสัญญากับพีไว้แล้ว”

เฮล!!! ดีมากลูกที่รักษาสัญญา คนอย่างน้องมีแต่จะเจริญ ๆ

สารุ

“อืม ไม่มีอะไรแล้วโซ่มัย ไว้เจอกันนะ”

“โอ๊ยพี! ผมซื้อได้มัยค้ำว่าอิมอะ เก็บไว้ใช้ในไลน์เถอะ” ผม

แอบขำในใจตอนที่น้องบ๊วยปาก นี่โกรธแล้วใช่ไหมฮะ! น้าหยิกชิบเป้ง
“ถ้างั้นก็สวัสดีนะครับ”

พอน้องยกมือไหว้ ผมก็รีบกระซิบกระปายให้มันทันที เอาจะ
ถึงเวลากลับไปนอน เดี่ยวเปิดเทอมจะไม่ได้นอนเอา

“พี่ครับ!”

“...”

อะไรอีกล่ะวะ

น้องปีใหม่ทำหน้ารู้สึกผิด ยอมรับครับว่าเห็นแล้วโกรธไม่ลง
“หืม?”

“เอ่อ...ที่นี่มีทางออกไหนอีกมั๊ยที่ไม่ใช่ประตูข้างหน้า”

“ทำไมอะ มีคนรอรับอยู่ไม่ใช่หรอ”

“ก็ใช่ครับ แต่ว่าผมไม่อยากจะเจอเขาแล้ว” น้องก้มหน้า “ไม่รู้ว่า
กังวลผมจะโกรธเขาหรือเปล่า” “พี่ช่วยผมหน่อยได้มั๊ย”

“...”

สัสเอ๊ย! คนอะไรทำหน้าเศร้าได้ขนาดนี้วะ ยิ่งดวงตาไปนๆ
เหมือนโดนป้ายพิมเสนแบบนี้ แม่งอย่างกับโลกกำลังจะแตกอยู่
รอมร่อ

“มีอีกทาง แต่ต้องผ่านทางระเบียงข้างหลัง” ผมกอดอก “คิด
ว่ากระโดดจากชั้นสองไหวมั๊ย”

น้องปีใหม่ระบวยยิ้ม “ไหวครับ สบายมาก!”

“งั้นไปกับพี่ รถพี่จอดอยู่ตรงนั้นพอดี”

“เฮ้ย! พี่แค่พาผมออกไปก็พอ เดี่ยวผมหาทางกลับเอง”

“จะกลับคณะไม่ใช่หรือไง ยังไงต้องผ่านไปทางนั้นอยู่แล้ว”

“จะดีเหวอครับ”

“แล้วแต่นะ เห็นจะหนี พี่ก็แคื่อยื่นมือช่วย”

น้องปีใหม่ซึ่งใจอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายแล้วก็พยักหน้าซ้ำ ๆ จนผมเปลื่อยิ้ม “ก็ได้ครับ”

“ตามมา”

ผมหันหลังเดินนำ พอพ้นสายตาน้องเขาเท่านั้นแหละ แก้มระเบิดตุ้มมม ยิ้มแบบไม่กลัวใครหาว่าบ้าเลยครับ เห็นดี ๆ จริง ๆ ก็เป็นเด็กดีเหมือนกันนี่ว่า

“ตรงไหน”

“เฮ้ยพี่ จอดตรงเมื่อกี้ก็ได้ ไม่ต้องเลี้ยวเข้ามาหรอก”

“ไม่ทันแล้ว” หักพวงมาลัยขนาดนี้คือไม่ได้แล้วนะน้อง “สรุปจะลงที่ไหน ลานหน้าตึกสินก้า?”

“ครับ รบกวन्द้วยนะพี่”

หึ! มารยาทงามยกมือไหว้แล้วยกมือไหว้อีก อยากรู้ลูกน่ารักแบบนี้วะ

ผมชะลอจอดที่ลานกว้าง ๆ ใกล้เคียง ๆ ตึกที่ว่านั้น ไม่ใกล้ไม่ไกล มีน้อง ๆ ว่าที่ปีหนึ่งนั่งเข้าระเบียบโดนพี่วักตะโกนดำจนวนตัวสั้น ถ้ามองไม่ผิดน่าจะนำทีมโดยไอ้คู่ประธานรุ่นสินก้าผู้เคยอยู่ชมรมอะนิเมะคลับกับผมตอนปีหนึ่ง ใกล้เคียง ๆ กันมีสาวผมสั้นย้อมสีแดงยื่นเท้าเอวบนสันสูงที่สูงอย่างกับยื่นเขย่ง ส่วนด้านหลังน้อง ๆ มีก้อนสีเหลือง ๆ นิ่งแหมะดมยาดมอยู่ เด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ผู้ใส่เสื้อยืดสีมัสตาร์ดคนนี่คือกั๊งสินก้า คนที่ไอ้ปุ่นน้องชายผมอยากถ่ายรูปด้วยจนตัวสั้นนั่นเอง

“ดูน่าสนุกดีนี่” ผมพูดออกมา เห็นบรรยากาศแล้วคิดถึงสมัยเรียนปีหนึ่ง ตอนนั้นทุกคนต่างตกใจกับวัฒนธรรมบ้าระห่ำของคณะนี่

“สนุกดีนะพี แต่เหนื่อยโคตรเลยอะ” คนข้างๆ ผมทำหน้ามู๋
 “เออ! พีรุ่นเดียวกับพวกพีๆ เหนียวว่า สิบให้หน่อยสิว่าพีเทคของ
 ผมคือใคร”

“ชื่ออะไรละ”

“พีเจ็บบ”

“เออ ไว้ถามให้” ผมพยักหน้า “แต่อย่าไปอยากรู้เลย พีเทค
 คือเสน่ห์ของการรับน้อง เก็บไว้เป็นเซอร์ไพรส์ดีกว่า”

“นั่นสินะครับ” สุดท้ายก็ยอมพยักหน้าเห็นด้วย “ผมไปแล้ว
 นะ”

“เดี๋ยว” ผมรั้งน้องเขาไว้ว่าจะพูดอะไรหน่อย เห็นมานานแล้ว
 รู้สึกอึดอัด

กิก! กิก!

ผมเคาะไปที่ก้านจูปาจิบที่ไหล่ออกมาจากช่องปากของน้อง
 ปีใหม่ซึ่งเจ้าตัวดูดแจ๊บบๆ ไซยกลิ้นสตรอว์เบอร์รี่มาตลอดทาง ถึงจะ
 ดูน่ารัก แต่ในฐานะหมอฟันเห็นแล้วมันอึดอัด

“อย่าอมมันบ่อยรั้ม้ย” ผมขมวดคิ้ว “ชอบกินของหวานหรือ
 ไง ก่อนนี้ก็โดนัท นี่ก็จูปาจิบ เดี่ยวฟันผุกันพอดี”

“ผมตรวจฟันตลอดๆ แหละพี”

“นั่นไง ทำเก่ง”

“อ้าว!” จู๊ๆ น้องเขาก็ขยับตัวหันเข้าหาผม “นี่พีคิดจะดูผมอีก
 แล้วหรอ”

“...”

เฮีย! ทำไมไม่รู้สึกแปลกๆ อะ เหมือนกับโดนข่ม

“อย่ามาทำเหมือนกับว่าผมเป็นหมาของพีน้ำ~”

“...”

“อ้าปาก”

“อะไรวะ อยู่ดี ๆ ก็มาสั่ง

“อ้า - ปาก”

“...”

อยู่ ๆ ตาน้องปีใหม่ก็แข็งชะจนผมใจสั่น จะว่ากลัวก็ไม่ใช่ ออก
แนวห้วน ๆ มากกว่า แต่สุดท้ายก็ยอมทำตามไปอีกฝ่ายว่าโดยดีครับ

“กินแทนผมหน่อย”

“เฮ้ย! อู๋บ OxO”

ยังไม่ทันได้ตั้งตัว จูปาจิบที่ก่อนหน้านี้เคยอยู่ในปากน้อง
ปีใหม่ บัดนี้มันย้ายมาในปากของผมเรียบร้อยแล้ว ด้วยการป้อนของ
เจ้าตัวเอง!

อะไรกันวะเนี่ย อ้ากกกกกกกกก

“คิก ๆ ๆ”

หัวเราะอะไรวะไอ้เด็กบ้า!

“...”

“ผมเสียดายอะ พี่คงไม่รังเกียจเนอะ”

อืม...แฉับ ๆ ๆ ก็หวานดีหนิ ไม่รู้ว่าหวานที่รสสตรอร์เบอร์รี่
หรือหวานที่รสปากน้อง

“ผมไปแล้วนะครับ ขอขอบคุณะ”

อ้าว! แล้วคิดจะหนีลงจากรถไปง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่พี่กำลังอึ้งอยู่
แบบนี้อะเหอไอ้หนู!

“ไอ้ย! เกือบลืมน” น้องปีใหม่กระซอกประตูดอกอีกครั้ง
“ขอบคุณนะครับที่พาผมหนีออกมา ไม่ได้พี่ผมแน่เลย”

อยู่ ๆ ก็ทำหน้าจริงจัง อะไรของเขาวะ เดายากจริง ๆ

“ไม่เป็นไร”

“พี่ดิ๋วอ้อครับ”

“ว่าไง”

น้องปีใหม่เอียงคอพร้อมกับรอยยิ้มอันสดใส “ไม่มีอะไรครับ
แค่อยากทดสอบว่าพี่ชื่อดิ๋วอ้อจริง ๆ หรือเปล่า”

“...”

“ผมรู้ชื่อพี่ตั้งแต่ที่ห้องแต่งหน้าแล้ว” ้วยยย เลิกยิ้มแบบนี้
ซะที มัน... แสก แสกจนคุมไม่อยู่แล้ว “ส่วนผมปีใหม่นะ”

“อืม ก็รู้แล้วไง”

“แต่ยังไงผมก็ยังรอให้พี่เรียกว่าที่รักอยู่จริง ๆ น้า”

“...”

“คิก ๆ ไปแล้วครับ!”

ปึก!

พอประตูกระแทกปิดเท่านั้นแหละครับ มือไม้ผมอ่อนทั้งลง
ข้างตัวทันที ตูตนี่แทบจะพาตัวไหลไปกองรวมกันอยู่ที่คันเร่ง สัส
เอี้ยยย เก็บอารมณ์ต่อหน้าน้องแม่งไม่ใช่เรื่องง่าย แล้วดูที่มันทำ
อย่างนี้เขาเรียกว่าอ่อยหรืออ้วยวนโดยธรรมชาติวะ!!!

แต่ถึงยังไงก็เถอะครับ วันนี้น้องแม่งแสกฉิบหาย

เวรเอี้ย! สงสัยคืนนี้ต้องชื้อบรีส